

Ljubo Stipišić Delmata
U UMU UM

Nakladnik:
Zvonimir Solin

BIBLIOTEKA ZVONIMIR

Knjiga 72.

Glavni urednik:
Špiro Žižić

Lektura:
Katja Tresić – Pavičić

Naslovnica:
“Što napisah, napisah!”, ulje/platno
(u vlasništvu galerije Lav, Zagreb)
Ljubo Stipišić Delmata

Priprema za tisak:

ACME

Tisak:
Grafo Abel, Podstrana

Naklada:
1000 primjeraka

ISBN 978-953-6333-53-0

Ljubo Stipišić Delmata

U

umu

Um

Split, 2007.

*Moguće natuknice
pred daljnja iščitavanja knjige
U UMU UM
Ljube Stipišića Delmate*

U ovoj zbirci istančanih i teških pitanja nastavio je Stipišić svoju karizmatičnu upitanost kao i u prethodnim knjigama, s istom upornošću i s istim zadobivenim ranama. Cijeli mu je poetski opus, kao i život, jedna cjelina, jedna knjiga s nekoliko različito naslovljenih poglavlja. Jedna simfonija puna obrata, snažnih kontri, s finalnim i smirujućim tonovima Duha u duhu.

Ne bih ponavljao ono što sam napisao u prethodnim knjigama, nego bih ovdje primijetio da se autor smiruje:

“Žedna mi je duša Boga živog” i “... hrlim ususret svojih moći u sebi Onomu koji je u meni a hoće puninu života u darovanim jezicima kako Duh nadahnjuje”

uz napomenu da zapisivanje može prestati, ali će zapitanost ostati, ne dugo - samo dok smo živi.

Stipišić piše Um velikim slovom (sinonim za Duh, Bog, onaj koji Jest, Bitak) i malim slovom kad misli na um kao milosnu sposobnost dubljeg propitivanja toga transcendentnog Uma, a ujedno imanentnog u čovjekovu umu. S tim Umom u umu on traga za tajnom života i njegova smisla, a odgovori se samo naziru u novim slutnjama.

Delmatin je put sličan putu mistika, putovanje u potrazi za onim što se zove Deus absconditus - skriveni Bog. Nema subjekta a da nije uronjen i sjedinjen s Apsolutnim,” reći će Maurice de Gandillac. Gdje većina smrtnika nađe smiraj, Stipišić pronalazi novi poticaj. On, netom je dovezao svoju životnu brodicu da bi je privezao uz mul sigurnosti, u brizi da joj ne oduzme životnost, odmah je odvezuje i izlazi na pučinu.

Pjesnika zanima unutarnji raskošni svijet, a u taj se svijet ne ulazi bez napora, bez dugotrajne, više nego četrdesetdnevne pokore. Bez te osobne pripreme, a nje nikad dostatno, gubi se u tom unutarnjem svijetu tlo pod nogama, prijeti vrtoglavica. Tim putem se ide sam, padajući kad se posumnja u navodno spoznato, ustrajavajući dalje, jer, ako se tim putem krene, ne staje se na pola puta.

Kad se u taj svijet ulazi, treba ostaviti sve, a opasnost je da se ponese cijeli svijet ako nismo ostavili vlastito Ja. Ulazak u taj život ne ostvaruje se promjenom prebivališta, premda je mir, tišina, nenazočnost drugog i drugih poželjna. Ali, dok tragalac nije samog sebe “izgubio”, “ostavio”, nije u stanju uroniti bez daljnjih pitanja o spoznaji Cjeline Uma i Duha u umu i duhu čovječjem. To me podsjeća na tekst Majstora Eckharta: “Ako ne pobjegneš od samoga sebe, svuda ćeš, kamo god pobjegneš, nalaziti smetnje i nemir...” Područje unutarnjeg obuhvaća i čimbenike koji pripadaju kako biologiji, tako i psihizmu. Jer i duh je izgnanik iz svoje nebeske Domovine, to božansko u čovjeku dio je njegove strukture.

Stipišić se trudi prodrijeti u dno duše koja je Duh. Ta dubina unutarnjosti, to dno duše gdje sve jest Jedno, točka je s kojom se hrva autor jer se tu dvije tajne, Boga i čovjeka, stapaju u Jedno.

Taj put prema dnu duše zbiva se uz pomoć stvaralačke i spasonosne karizme, dubokog poniranja koje su Grci nazvali nous tj. Um, razmatranje. Grčki filozof Proklo piše: “Valja probuditi tu tananu oštricu duše po kojoj smo mi jedinstvo, po kojoj je sjedinjena mnogostrukost koja je u nama... Od svih naših djelatnosti taje najviša, po njoj postajemo posjed Božji.” Zapanjen naslućenim, Stipišić se uhvatio u misaoni pokušaj razdriješiti taj gordijski čvor da bi stvar izveo na čistac.

Stalno se trudimo od života napraviti sustav, a on se opire. Jer, život se igra i Bog se igra - Deus ludens, napisat će Ivan Golub. Nije moguće ocean uliti u posudu od litre, a sva

naša nastojanja tome teže. Ni Boga nije moguće staviti u dogmu i naše teze pa od toga stvarati nauku - teologiju, znanje. Nemoguće je s misterija dignuti koprenu tajne da bismo je navodno vidjeli, a ne samo naslutili.

Mnoštvo metafora, stilska izgrađenost i minuciozna pojmovna određenja nisu u stanju susresti se s onim o čemu pričaju Obljetničari poraza. Slave, a ne znaju što slave pa tako i smrt slave u nadi kako ona nije kraj, a pričaju samo o zvonima koja su zvonila da brećanjem obilježe Tajnu.

Mi čuvamo u svojim duhovnim arhivima svoja znanja o o nepoznatom i hvalimo se količinom kulturnih zabilježbi.

Pjesništvo je sloboda, a ne robovanje obrascima, pojmovima, strukturama. Ljubo je tu dosljedan i ide do kraja, komponirajući simfoniju Obljetničara snova nenaslućenu do sada na ovakav način. Pun je novih pojmova jer stari pojmovi, izlizani kao stare mješine, ne bi izdržali novo vino drukčijih propitivanja. Ne robuje ni pjesničkim kanonima jer njegov osebujan stil nadilazi sva pravila, kako sloboda ne bi bila ičim sputana. Ljepota pojedinih domišljenih i doživljenih kovanica i izričaja spada u sam vrh estetskog i pjesničkog iskaza.

Autor nadahnuće ima u Bibliji koju iščitava na svoj neponovljiv a tako životan način svoje biološko - genetske i umjetničko - karizmatske osobnosti. Stoga preporučam čitatelju da se upusti u doživljaj simfonijskog učinka s mnoštvom obrata, nevjerojatne dinamičke ritmike i pokuša doživjeti, na svoj način, svu moguću upitnost i nakon što je Cjelina objavljena, čak proživljena i dovršena u žrtvi Sina prvorođenca na Kalvariji. I tu traganje za istinom dviju tajni nije razriješeno na racionalan način nego su tek vrata otškrinuta prema Zori prvoga dana u tjednu.

Što drugo poželjeti autoru nego da nastavi put, doduše, usporenim koracima tijela, a što hitrije nošen krilima Duha te da otpočine: “U Bogu je mir, dušo moja.” Naravno, sve to izrečeno u vjeri i nadi kao jedinom načinu smiraja i prihvaćanja naslućene Istine u umu Um.

Don Ivan Grubišić

I.
NAUČITELJI
TIŠINE

Pa uza svekolika duhovna šikarja upuštam se
prema gorućemu grmu

i hodam dušom uz posljednji dah slova
ove smione Misli
i prevodim na govor subraće ovu nutarnju
antologiju neuočljivog vida života
stoga oporučujem viđenje:

*U umu čovječjemu živi Um Tvorčev
sveprožimljući Um Duha
od praiskona utjelovljen mimo
ponavljanih odrona vremena*

spuštam se k univerzalnemu pohranjenomu
u dubinu ljudskoga srca

tu hoću spoznati čisto mišljenje sebe samog kao
suprotnost od usjemenjene višestoljetne
mantre po duhovnjačkim naučiteljima o porazima
po žrecima koji se s nama duhovno dosađuju

pa se ne izgovaraju slogovi već
vibracije nutarnjih brbljarija
kojima je nutarnje biće obuzeto
pa istine se zasađuju u paradokse poput
iskakanja iz vrtnje usijana točka

pa ni ljudska svijest ne može odmicati
od međašnica ljudskih misli
nu osta nedirnut put mimo misli

Hoću pisati u zagrljaju neba i
primit ćete snagu Duha Svetoga
koja će sići na vas
 ta zar vama drvo života raste
 iz kocke
 iz kristalizacije gorčine tih zaštitnih zidova srca
 samo Um u Duhu u meni jest mirna Umnost
     nutarnje psihičke vatre
 tu je djelatnost Vizije iznad stopa čovjekovih
 dočim ovaj čovječji svakodnevni um
 jest ova svakodnevna neobuzdana imaginacija

poput drveća što proizvodi smolu
 ovo međusobno proždiranje misli i riječi
 uzburkano potiranje sad i ovdje

kako bi um mimoilazio pradošljaka Um
 taj Dah Tvorčev u umu čovječjemu zasađen

Ovo je moje čisto zrenje iako tu ne upoznah
 svoju čistu slobodu
 kako bih mimoišao živjeti sebe kao vremenski nemislilac
     kao proizvođač vremena koje ti ne treba

tek kao *povijesni čin disanja* da gubitnički jamčiš
 kako i to najnužnije nije nužno
 da jesi podičeni porozni sljedbenik

a sljedbu nisi ugledao
     da bi se spasio na tren pa

stvorio sebe u metafizici
 kao apstraktnu onostranost
 kao osobnu slobodu iz
     destrukcije sebstva
 koja te ne može podnijeti kao dušu
     uhićenu
 koja te ne može podnijeti ni kao dušu
     utamničeni tamničar
 koji bdije nad ključevima i bravama
     a izostaje uhićenik

Tko to ovdje uopće vodi naše svijesti
 tko ih upravlja izvan ovog mentalnog predočenja
     u iskustvo svijesti
     k njegovim višim dimenzijama
     kako bi se u sudbini Riječi uočila
 suženja onoga što su usta obuhvatila
     pa bismo u sudbini simbola
     slutili širenje sadržaja
     dapače i onih usta koja prerastaju sebe

dakle tko predstavlja ovaj Duh tijelo i govor
 ovo biće u Biću duše

postoji umjesto golih stvorova i psihizam nadređen
 hoću duhom jamčiti: koji ogoljuje sveprožimlje
 kao sreća zbog izostanka paćenja
u spiritualnoj spoznaji svoje nesreće
 pa iluzija boli nije potekla iz cijeloga čovjeka
 već iz dijela koji je osposobljen za osjećanje bolnosti

ali *ne i za njezino uvođenje u duhovno u*
 zbiljsko postojanje

Je li netko u meni doviknuo:

Postoji li doista svijet
 i bez udjela čovjekova
 kako svijet postoji

Ali tu su graditelji svijeta bez principa o sadašnjosti
 pa beskorisnost je gradnje u navijek obećanim mjerama proteklim
 poput čulne melodije koja se iz izvanjskog pretapa u vodoskok
 nekorisnog uveseljavanja

Tu više nema što iskazivati transcendentalni Um
 Um universuma nastanjenog i u čovjeku

stoga ma kuda misao krenula
 ustavlja je spirala o herezi
 kao pad pred noge kamena zaglavnoga
 o pravovjerju krivovjernika

iako učitelji duhovnih škola pomirahu
 u tjeskobnim poučcima
 umnažajući nepodnošljivu
 poniznost da bi bili tobože
 u skladu sa svojim pitanjem neizgovorljivim
 kao bolnici kojima su propisani bolovi
 kao red iskušenja
kao praktička mjera
iščekivanja životvornog daha

i tu što su to naše istine
 dahovi umirućih na orošenomu staklu
 pa niti nadahnuli *s ove strane*
 puni dah istine
 niti uzletjeli *u onu stranu*

kroz ogledalo *ove strane*
 no da li se i ovdje otječe od dogme
 pa hoće *tumači otjecanja* vještima tumačenjima
dokinuti bolnost bolniku
a tim i iskanje uzroka
pa će se nastaviti niže moći
obuzete održavanjem blaženstva
potisnutim predodžbama uma

i *početno* pitanje bit će potisnuto u konačno tumačenje
 u ugodbe samoljublja
 u odstupanje od učenja prema matici

ali što je početni *predmet* koji se hoće proumiti
a nije dostojno propitkivati

zalaziti u nejasnoće
prijateljevati s huljenjem

kako je uopće moguće nadići ograničenja
osloboditi intuitivne moći

izvesti iz nutrine
zakračunate snove

koji hoće postati
ono tvoje najstvarnije

ono navito u točki zlatnoga vretena

u multoj točki polja
neograđenoga u vrtal
Edenski

izletjeti iz labirinta ugone

u svijet neba gdje se unoća sve što jest voštano
uzletjeti kao ptica naslućenog zajedništva

k *višemu* cilju
pa makar i cilj bio prag Bogu
visoko pod plavetnilom
iznad pukih podražaja hvalospjeva i oblika
kojima su namijenjeni hvalospjevi
gore prema božanskoj naravi
u brzacima duhovnoga svjetla

kako bi uopće uspio taj u tebi
praiskonski ocean

umočiti veslo što odvodi
lađu mrtvih preko voda do
druge obale vječno živih

Stoga me hinjeni duhovnjaci pretresaju tobože iz svoje savršenosti
kao da liječnici pokušuju zdrave
zašto radi poniznosti nisu bolesni
kako bi tobože duhovnjački travari razvijali
širenje Kraljevstva Božjega

nad hinjenim bolestima
da bi već za svijet od njih umirali

Ili je svijet tek interpretacija mozga
pa bi *Bog trebao biti ne ono*

što se objašnjava
nego *Sve Ono* što se objašnjenjima
ne može predstaviti

jerbo duhovno nije produžetak prirode
izim ako i priroda nije
naše pritajeno duhovno

Nu ovdje kao da osjećaj ugone presuđuje
koliko ugodničko odlučuje o predmetu ugodljivosti
a ne o značenju pojma
makar ugodna u nižim razinama
bila čak manjkava neugoda
tu na ulazu u donji svijet
u životne sile intelekta

pa da li to osjećanje ovisi o
razumskim ili osjetilnim svjetovima

Svagdje se sučeljavaju *dvije moći*
čak i kad uočavaš jednu
pa *nije li i Svjetlost*
Svjetlost zajedno i sa Stvoriteljem
koji to Jest
a koji je stvori

II.
GLASONOŠE
PROTURJEČJA

Sve ostalo je namjera
štoviše namjera ljudi
u namjeri Svjetla
budući su iz istoga fokusa
pa i Bog stvorio ljude
da se može ogledati u njima u Svjetlu

pa i to doživljeno je li sveisto nepročitana stranica
*čije se podražaje hini kako je ne bismo
umovali i odbacili
kako ne bismo napustili ugodno govorenje
vješto pisanje
kako bismo u labirintu gajili bilje
visokih rastova*

ostavili tek napukline neba radi
navodnjavanja tih zelenih naraslina

*da bismo o gorkom dobročinstvu učili najmlađe
najmilije pjesme o Neizlasku
kako bi se prenosile predaje o
otopljenim voštanim krilima
kako bi se slavila moć hlada koji određuje volju
koji je postao svoje vlastito objašnjenje
osobna misao natkriljena osobnom krošnjom
i svekolika pitanja su mu graktanje krivovjerja
čin kultiviranja krivokletnih cvrkuta
naslada na putu a ne hvalospjev cilju*
prema kojem se nije krenulo

Ovdje me neka viša moć *podičuje*
ali neka viša moć me *sažalijeva*
što ne umijem dohvatiti dar
podičenja
nad kojim sebe trebam sažaliti

Je li To što se iščekuje a ne požuruje
 ova manjkavost volje
 ova neprenosivost mojih osjetila
 ili zbilja toliko različita od mojih doživljaja
 pa svekolike drame su tek podsjetnice
 kako se doista komedija odigrava

i kako sam odveć jednovrstan tek odgojio
 školu željenja akademiju žaljenja
 život kao tečaj ugone/semestri naslade
 mimo osjetila dapače umskim iskustvom

da se suprotno ugoditi
 ne - zaskočiti ne - povrijediti
 tako teče rječica dahova u
 službi nagnuća
 u demonstraciji protoka mimo
vrtnje mlinova čistoga uma

osjetila su sama sebi zakonodavac i uhićenik
 i vršilac svete zatvorske ugodbe
 koju Tvorac ne očekuje

Neprepričana tadašnjica
 kao sjećanje na bljesak uvida
 trenutak je *povijesti bez uma*
 pa je stoga takva tadbina zapamćena
 kao *bljesak koji će se gasiti*
 a ne može bez svoje
 prisutnosti

pa eto i to nekazano postaje suština
buduć šuteće ne zna o tome
 što ne zna
 pa još to i šuti
 ne umije izreći

to što ga čini šutljivim

pa bitnost jest nemušta bitnost
 koja te tek nagađa

ali kojim svojim moćima uopće
 pretpostaviti
 da sam konopac u kojemu se
 oglédaju snaga neba naspram
 snagâ zemlje
 kako tu postići nutarnju suglasnost
 prirodno nevino stanje
 koje se odriče suđenja i porotničkih izvješća

stanje koje ne naslućuje da je
 stanje koje i ne naslućuju
 i tek čekanje Uskrsnuća
 na Život je život
 pa je život uskrsnuća

i to čekanje života Uskrsnuća

Zaboravljate da je nepreporođeni čovjek nedostupan sebi
 kao da treba ugostiti što više
 psihijatrijskih namirnika
 u biblijski vrt
 gdje bi zaboravljali kaotičnu prošlost
 naučili bilje edensko jesti
 pa tako stići do ploda stabla zabranjena

*i tim putem do povratka progonstva u zemljinu
 sudbu*

sa zaboravljenim tikovima namirnika
 ali stečenim i jedinim
 dubokim bolom okrivljenika
 za krivdu koje se ne sjeća
 a u nju još i treba vjerovati

kao u kamen temeljac na koji mu se
 svekoliko gradi a ne umije ugledati
 gdje ga čvrsto postaviti

ali još i razumjeti da je tako
 uprav slobodnom voljom da je to htio
 to kako mu nije po volji

kao da ni čovjek nije svoje vlastito područje
 nego golo preživljavanje u suzbijanju zadovoljstva
 koje rasedlava tobože
 pohlepu za duhovnim

Iako samo gomilamo prekomjernu terminologiju
 herbarij o svojim padovima da bi i oni bili
 čovjekovo iščekivano dobro
 njegovanih padova
 poput preobrazbe pozitivnih moći
 u dobrovoljnu kastraciju
 pa rascjepkani nutarnjim sukobima
 psihosomatske smetnje postaju
 boginje na Gori Olimpa
 i liječenje boleština uvrštava
 i liječenje duhovnih žreca koji gaje
 takve naume o takvim zlostima
 kao da između nebeskog i zemnog
 u čovjeku ograničenog visjem i raslinjem
 i podzemljem
 postavio se dušobrižnički terapeut
 koji tobože *ne osjeća ograničenja*
 pa i snovi ne bi pripadali samomu
 sanjaču
 nego bi postali
 zajedničko vlasništvo skupine razbuđenih

*ali je li misao vani ili doista
 u onomu koji je objavljuje
 stoga ujutro i slušamo od*

susjeda ono što smo noćas snili
 pa i glavar prepričava kakav to je
 san bio i *kako smo*
 u njemu već ostvareni
 i *zahvaljujem što*
sam naknadno snio ono što je on već prije
sa mnom ostvario i što je moj san usnuo u
 tkanje sudbine na vreteno prelje i tkalje
 boginje usuda koja se već zbila
 a on o tom usnuo da će se tek zbiti

pa iako nije dokazano nije ni dokidano
 tako i vi nasljedovatelji svetaca u
 psihi čovjekovoj posređujete
     manje nad onim o čemu
     dovoljno ne shvaćate
     koliko o tom što odveć ne razumijete

pa ste eto molitelji kao samoiscjelitelji
 kao bespomoćni samopomagači
 u katedri tijela s radiogramom
 govorite nejasnim kretnjama o

paćeništvu na slobodi koju niste iskusili
 jerbo je izostala sloboda
 o skrbi koštunjavih padova da paćeništvo
     ne bi prestalo biti ohrabrenje

dapače opomena da je *u njoj*
     utjeha

moralistički model

drama nadarenog patnika u potrazi
     za disciplinom istrajavanja
 da vaše traženje svetoga vira potraga neće izdržati
     pa namećete unutar tijela
     naučen pogrješan način
     djelovanja apstrakcija
     u beskrajnim projekcijama
     na upriličenim matinejama
     u sebi

al kojim molitvenim načinima vježbî povjerovati
 da će me roditi Odozgo
da će tijelo otići za novorođenim mislima

stoga u čijoj maternici začeti takve
 nove misli
 za svježi rast kišotvorca iz nas
 i na čuđenje nama okorjelima u sebi sobom

bučni oglašivači smrtnosti
 a izvan su brećanja zvona i
 njihova *odrješenja nad mrtvim*
     uzorkom

to posta naša prirodna sredina
 u oplošaju titraja bronce
 kojima te tobož upućuju i na
     život vječni

Inače spjevani smo s rasutim
 djelićima krilate stonoge
 u poruke kao uzrujani dovici
 skupne terapije očajnika
koji oboliše od sebe na bolest nas
 na druženja naših nesuština

Stoga je li uopće ova stvarnost *neistina*
 poput hoda nestvarnog
 do neutvrđenoga stvarnog
     okvir naslijeđenoga sna i onih koji
     su zaboravili usnuti
 i onih koji se nisu rodili
 radi dubokih snova
     roditelja
 pa je njihovo dijete tek trebalo
 razbuditi njihov san
da bi se pronašli u javi
da bi osjećali prijelaz iz jedne horizontale
u modalitet u sebi
     drugoga bića

stoga je li svijet i susjednost
 ili tek postulati
     ono što smo *pohranili u umu*
 pa i dalje tragamo za onim što
već jest u umovima ono umsko
jerbo Um već jest u umu
     neotkriven
     nespoznat
     kao trajna
     vječna Istina

Um jest u umu stalni
 opirač slučajnosti
 koja hoće postati toliko uočljiva
 da bi htjela i ispitivati uočljivosti
 koliko nisu slučajne

Pa i Tvorčeva ljubav prema duhovnicima
 treba produbiti i ljubav
 duhovnika prema Tvorcu
 a ne pojačati metode traganja
 za čovjekovim grijesima

    za produblivanjem krivnje
     što grijehe nismo mimoišli ili našli
 kad je tobože prostirska duhovnjačka patnja
     poradi njihova mnoštva
     porasla
pa kao da su grješnici dužni
i poza Učitelja ovaj Svijet od grijeha otkupljivati
 a ne tek odrješenja dijeliti
 ne ukazati o konačnim izvorima života
     ne postati voditeljima umornih
     do naslućenih iskustva viših razina

Pa kad je postalo odveć utužnjeno
ovo golo ukopništvo

tad ste naredili pashi glasno pjevati
psalam smrtni

u ovomu pojavnomu svijetu
štoviše taj zahtjev

nek bude apsurd smrtni
smišljena teologija o logičnosti kraja

kao da apsurd zahtijeva i
umiranje

kao da ništa nije logično osim
časa umiranja kad života

prestaje biti
pa jedino što je logično

to je iz smrti hropac
potpuna negacija

onog čega se nije ni dozvolilo potpuno roditi
za ovaj svijet

nići prevesti duhovnom lađom
na obale onostrane

a s onostranog tek simboličkom
logikom naslućivano

Stog ostajemo vlasnici svojih
egzistencijalnih strahova
kao očaj i kozmos u jedinstveno
Cijelo

III.

ODRON

BEZVREMENA

Kao da tako i beznadnije tu treba *trpjeti*
kako bi nada *porasla*
vjerovat da ona ne će uminuti
tako smo uvijek na početku tajne koju ne možemo
razumjeti
ni dokučiti kako to ona razumije nas
pa tolika samostojnost tajne i jest *ono što jesmo*
u sebi nedostupno

molim a tko ovdje prikuplja sadržaje o padu čovjekovu
gdje je pohrana slomljenih krila u slavljublje i zlost radosti

pa ako je sve u Duhu čini se da i *On*
ophodi o sebi i u nama
pa čitav čovjek je u djetinjstvu nekom
u nevidljivoj sudbini
pa hoće i to nezaštićeno djetinjstvo
potratiti
tu se ne razabire što je izručeno
kao nezaštićena žrtva
osim naknadnog kajanja
da se nije smjelo tako
s onim što se moralo tako

pa kao da je samo *ona neprepričljiva riječ ostala žrtvovana*
pa otuda i tugovanje ponad gubitka
o kojemu se nagađa
ali pouzdano vjeruje da toliko nagađanje
jest i razlog neutješnom tugovanju
što se nagađa a ne uzvjeruje preko sumnje

stoga pojedinačna duša u sebstvu se doživljava
ne kao *pojedinačnost*
nego kao *mnoštvo*
pojedinačnosti
raspršenu u mnoštvo

pa se stvara i nejasna nasludbina osobne
sudbine
koja posljedicu osobnoga
duhovnoga vodstva
kao zamućeno doživljavanje upoznatoga sebe

nu maglena objava nebesnica je znak da
je u *nutrini jasnoćom uprisućena*
djelatnost Duha

što umanjuje vakuum u Srcu
kao afirmacija čovjeka
odvodi u buduće

stoga opada moć sadašnjega trenuća jer nas
Objavitelj stalno vodi u budućnost

ali zar s rođenjem svakog daha ne počinje i život vječni
dah Duha životvorca u od Predživota rasanjenu vremenu
kad beskrajni Početak nastavlja bditi u urama
jer se Božje sjeme u Duhu dahom našim prvotnim
u nama otpočelo zasađivati

uzorak bdjenja nad sjećanjem
koje bdije u nagomilanim slikama

ako nebo je u zjenici čovjekovoj poraslo
štoviše i sam čovjek je pun krug neba
djelić Duha tek očima nevidljiv

Bože zašto si postavio toliko pitanja
koja ne umijemo propitkivati
pa ištemo bučne odgovore na pitanje
nečujno

i listaju se psalmi u skritomu duhu
i modrina vremena modri otajstva štenja
i glas nevidljiva štioća u

utihama u drami Čovjeka i Stvoritelja došaptavaju
prešućivanjem boli a žeđanjem istine
tu je naše kratkotrajno iščekivanje da se ovo raspadljivo
obuče u neraspadljivost

ove smrtne ure
u besmrtnost

ova nevjera vjerna povjerenju
u licem u Lice

kad se nazočnost živi
a vjerovanje dokida

pa vjerovanje preostaje kao
posljednje neizgovorljivog
a vidljivog
jer sve ostalo sveisto ne može biti
prenijeto riječima
iako u nama to neprenosivo
čuvamo u pojmu omeđenom riječima
o kojemu naknadno ugađamo

i ako trublje jerihonske iz grla svećeničkih
nisu jasnoćom zatrubile

al ne jenjavaju puhati
otužno o tom grijehu tobož kojeg
se ni ti ne možeš sjetiti

a oni trube jerihonski hoteći da tvoj
nejasan grijeh postane
kamen ovalikim posljedicama
da postanu praktičniji za službe neba

naši prividi te jedine
 istine o nama
 pa ni znanje o tim prividima
 nije osvjetljena podjela nejasnoća

sve je prepuno lučonoša a nitko ne
 umije kazati tko
osvjetljava ovaj svijet

ili je zaživjela navika tepati u mraku
 sunčati na tami
 pjevati s mračnih krovova

Ali mi *jesmo iskustva* zgusnuta u
 osobnost
 u nama je staza mističkog hoda
 ali *hoditelj ne nalazi uporište*
izvan konačnog
 pa postaje kamen otkotrljani
 podno hoda koji nije još ni
 ukoračio

Ovdje i krštenje i pokrštenje presta biti govorenje
 krsne formule
 posta činom izricanja kumova
 pa se i supotpisuje krsni ugovor
 da je duhovna trampa
 valjano sklopljena

Stoga i prosudba o *beskonačnomu*
 mora biti *bezmjerno svjetlilo*
i tu prestaje razlikovanje o znanju
 jer se iscrpljuje na spoznaji
 izvan znanja
 kao pred boginjom koja
 dokida služenje
 tijelu govoru i svijesti

ovdje se nadilazi svijet brojki
 i slavljenje što se slijed brojki ne razumije
 ovdje *disciplina Svjetla*
objašnjava potpunu Istinu
 akademiju Vječnosti oživjelu
 sintezu najdubljeg u čovjeku
 i najvišemu u istomu čovjeku
 tu prestaje *glad imutka*
 žedanje znanja
 i susreće se znanje koje se zaniijekalo
 prešućena mudrost ispraznim
 bučnim šutnjama
 u harmoniju neizgovorljivu
 u najveću *nelagodu umu koji se sebe*
treba odreći da bi *uzmogao*
djelovati u apstrakcijama
udivljivati sugovornika
inačicama prividâ
 neizlaskom iz blagostanja
 prividnih mnoštvenosti

Ali što *povezuje* taj isprepleteni
 nedokazani svijet
 doli nepouzdana osjeti čovjekovi
 pa otuda slijedi mješavina znanja
 koje hoćemo i univerzalnim nazivati
 kako bismo umanjili oskudice o bitnom
 a *mudrost praznine ne uzmogosmo dohvatiti*
 doli prazninu mudrosti

pa niti porasta naše spoznanje
 niti se širi naše neznanje
 tako čovječje jastvo stoluje kao
 Duh jedinac neusvojeni stradalački

pa je li i težnja spoznanju također jedna
 od naučenih nespokoja
 akademija otimanja od poraženog
 osiromašenoga sebstva
 pa geometrija srca hoće se presijecati
 za dane parcele vidnog
 ali zagubljeno znanje hoće sebe
 izdići iz brazde zatrte

Praznina jesu oblici
 Oblici jesu praznina
 a Oblici jesu osjet
 pa jesmo li doista samo *uprisutnici*
odsutnog svijeta

pa *pojave su izmišljotina uma*
 ideje su pogreška u smjerovima traženja
 posebice umskih dosega
 posebice fizičkih posljedica

tako moralni postulati čine svoje podneblje
 pa takvo sebstvo u prostoru
nadmašuje fizičke zadanosti

pa moja budućnost jest
posve u stijenju moga plamena da bih
 tu gorio svoje pčele u svome vosku
 da bih iz daljine žudio
 za svjetlom sebstva-lumina

Ali kako se dotaći Istine ako je neizreciva
 i jamči li tek očitovana nemoć da

se Istina očituje nastojanjem
 tek dotaći je u podmorju spoznatljivog uma
pa taj nesklad ta nemoć doticaja
jest stalni praritam drame čovjekove
to nespoznanje znanja je strahotna slaboća
kao izvor snage što tu
 nemogućnost takova nemoć
prigranjuje kao osviještenu
istinu

i tu hoću neovisnost volje koja bi
 nužno učvrstila razinu spoznanja
neminovnost kao konačnu i moguću dobit
na putu postupnoga gubljenja
prema imučnosti
neposjedovanja

kroz površinske povrjedljivosti
 izletjeti u Istinu
 pa i o njoj ne umjeti išta kazati

jerbo je *neizrecivo stanje*
nedostatno riječima uma
 koji ne spozna da je u Umu

tako i čovjek u umu posta skriveno svojstvo
suštine koju tek treba otkriti svjetlom Uma

i privid nemogućnosti jest rodbina
prirodi nijemog psalmista nad
odronom bezvremena

-----
ali ne dopusti rasti pčelinjaku psihoze

to bi bila loša strana uma
neispunjena ostavštinom čak niti lošeg
od kojeg bismo mogli začinjati *slično klasje*
i preobražavati u vrlinu matice
ali *bez riječi kako bismo gostovali u čistoj biti*
u neizrecivoj suštini

kako bismo *koristili slogove da izađemo*
iz ropstva riječi
kako bismo prividno unaprijeđene pojmove
omeđene riječima

oslobodili od okova parcelirane
cjeline
da biste iluzija zaokružene definicije pojma
ponovno pripojila savršenomu početnomu
kaosu Jednote
da bi i taj milenijski smutljivi djelilac
obistinio san svojih povijesnih sanja
i izronio iznad usuda
u čije sudište treba ozbiljno sumnjati
kako bi nam održavao ozbiljno vjerovanje
osvještavao nepodjeljivu svoju potpunost
kako bi obustavio namjeru stečenih
znanja svijeta da postane kap
koja će nestati u moru
negoli biti kap u kojoj će nestati more

pa je li i ova sebespotpunost
tek privid igrice uma
pa i otuda osjećaj kao da imam
napretek vremena koje će mi uzmanjkati
kao da sam sebe uvjerio postati ozrnjena sol
pa i more hoću presoliti
kako bih iz njega sol vadio
pa i nebo plavim zaogrnuti
kako bi me plavo natkrililo

I što je uopće osnova zbiljnosti
maksime čija htijenja su ustoličena
da i prijekor posta ozakonjeno nijekanje
naime *čija to iskustva natkriljuju*
svoje postavke
koje trebaju postati naše tvrdnje

i što je tu predmet iskustva
osim samoga iskustva koje naknadno
ište predmet po mjerici
iskustvenog

u brizi sam da Svijet izbavim od Svijeta
da dahovi nad Svakom pameti budu pčelinjak
onomu Ja i ne-Ja
da bismo sve spareno mogli odvojiti iz nespojive
otadžbine umskoga podbražaja zastrta vidika
jerbo trube *trublje od tučene kovine*
i ječe jekom silnom
postati prosvijetljeno biće
izvan svih suprotnosti

no ja sam sebstvo osobnost
nezadovoljno tek višom svrhom
koja mi zbunjuje redosljed zamiranja

pa mi je temelj dugovremenitosti izvan
svedjelotvorne Mudrosti

stog mi i idejni svijet promočiv kao
oblačina Univerzalnosti
pa i pronošnje je ovoga zrnca sumnje
kao posljednje popudbine znanja
s radošću što se smrt u čovjeku poboljšava

pa je življenje izraženije slavlje
kao da prosvjetljenje je djelotvornije

da bi simptomi postali svijet neutvrđenih neuroza
izvan nutarnjih smetnja
tek poput vanjskih prijetnja

govorom doticati raspoloženje

Koga ovdje pitati
koje su osobne obveze
saveza prema Kovčegu saveza
je li i obveza prema ključu toga kovčega
a koji se nigdje ne spominje niti traži

Jest a jest Bog jest Ljubav
pa ako mogu biti i kažnjavan od Boga
tada je Bog nešto i osim
što je ljubav
pa bi Bog trebao biti i
što On ne spoznaje u
egzistenciji Ljubavi
već o tom mi dosežemo u
nauku o Božjim stvarima
po mjericama zemnih naučitelja
o zagledanju
u Um Božji

I tu te s ishodom umovanja po čovječju
iščekuje novi mizerere ljudske pameti
stoga kličem jasnoćom nutarnje jeke
U umu jest Um u umu Um jest

a taj Um je iz punine Sebe
 iz punog Sadržaja Ljubavi
 odakle mu i misao i postupak
 poslata svog Sina
 iz ljubavi prema ljudima
 ali gdje je tu i Ljubav prema Sinu
 gdje je ta egzistencija Ljubavi
 trebala ponirati da bi
*poželjela otkupiti Svijet kod Samoga
 Sebe*
 sa zalogom svoje muke i smrti Sebe u
 svomu Sinu

kao da je ljubav Boga prema čovjeku
 pomutila u sebi ljubav
 Boga prema Sinu

kao da je ljubav prema ljudima
 nadvladavala narav Božju
 pa kao da Bogu posta čovjek veća ljubav
 negoli je imao prema Sinu kojega
 je od sebe tek trebao odvojiti
 i neznabošcima izručiti

a ljubav tolika prema čovjeku
 je li samo ljudska ljubav
 pa tek kao da možemo pristati
 kako nas Bog nije spasio
već supstancija Ljubav od čega On jest

tako smo podučeni žrtvovati Boga ljubavi
 radi življenja Ljubavi Boga
 pa to je ta blizoca Božja

što je Bog prihvatio ljubiti čovjeka
 jer ne umije drukčije sa svojom
 Bitnošću
 dakle ljubiti ne otirati se od trpljenja
 s čovjekom koji se otimlje punini trpljenja

kao da Bog je jedino zaštićen u molitvi ljudskoj
 među patnjama i potrebama
 tu čovječjem umu protkati Um
 i tu kao da Bog ima nadu vinuti se
 s čovjekom u sudjelovanju s Ljubavlju
 ka Ljubavi

Svemir je živo Biće s vlastitim Umom
 podređen osobnomu pojmu o sebi
 kad subjekt predstavlja dio šireg
 opsega predikata
 s vlastitom svijješću i savješću
 s osobnom Psihom
 s Kozmogonijskim psihizom

Zvijezde su stanice
 jesu li živčevlja vlakna Kumove slame
 a padajuće zvijezde čestice svemirske osteoporoze da
 bezbrojne šalju sjaj a odavna ih na nebu nema
 i tu je kozmički zaborav koji nas ne pamti
 a stvorio nas da se kajemo ako ga zaboravljamo

sve je prožeto Dušom i čovjek i svemir
 sve je prožeto Umom i čovjek i svemir

Upitno je
 hoće li je uslišani tražilac prepoznati
 ili nazvati dobrim vjetrovima u Svojim
 nemilim dračavim vapajima
 ne može biti Bog ako ne supati
 s čovjekom svojim činiteljem i počiniteljem
 a ne može biti Bog ako ga ožalostuje
 bolna grimasa bolnikova
 pa kao da potražujemo samovoljnog Boga
 koji ne umije sa Sobom drukčije
 nego postojati u beskrajnoj
 egzistenciji Ljubavi
 a koja ne može u sebi biti uvećana hvalom
 a koja ne može u sebi biti umanjena hulom
 da se takav Bog ne određuje ni čovjekovom molitvom
 ni snagom vjere koji je opetuje
 već da Bog bude predmet duše
 Biće u razgovoru s bićem duše
 pa taj duhovni razgovor i jest samo srce
 čovječje

Zar ne možemo biti ono čega u srcu nema
 pa samo jesmo ono što srce ljubi
 i tu u srce silazi *ono očovječenje Boga*
 da si u svakomu čovjeku kao krv i meso
 i svaki čovjek u tebi
 i da naša krv i meso u Sinu
 već sjedi zdesna Bogu

I tu više ne postojim ja već Krist u meni

otopljen u anđeosku emociju

sa svima do posljednjega u srcu ljubljenoga

nu ako ta sreća nije zemaljska dobit i dobrobit

Bog je tek u nesreći kao ispunjena potreba

pa bol u čovjeku jaucima niječe prolazne istine svijeta

pa što dublje bol u kosti i mesu otkucava

i jad se u mesu osamostaljuje u

Jedinomu društvu Boga

kao subrata patnje

čina potrebe

da bolom obznani

da u srcu nevoljnika obasja strah i nadu

pa je li i ovo nijekanje o postojanju đavla

ujedno i nijekanje svjesne volje Uma

pa ako nemam vjeru u đavla

time umanjujem i vjeru u Sveprožimljućeg

jer Mu dokidam *svojstva različita*

i suprotna

dokidam onaj smisao očinskoga upozoravanja

pa ovaj kamen spoticanja jest nužno počinjanje

između Boga i pobožne duše

da bi se još za življenje

raskrinkao svijet

i duša spoznala pripadnost

onostranome božanskome

Je li narav Duha ime Uma Boga ujedno i ime

onog najvišeg što čovjek ne može

izraziti

kao svoje najveće

svoju Bit u umu

svoje umsko prožeto Umskim

svoje osjećanje koje ga nadilazi

snagu koja mu natkriljuje

snagu

I Nebo i Zemlja su htjeli

imena ljudska povezati s imenima

Božjim

pa Bogočovjek je tek kroz potopna

ljudska sudišta

ponovno mogao postati Bog

a čovjek još u sudištima Bogočovjekovim

ostao grčiti prste otvorenih usta

s nedohvatljivim krikom pokajanika

da uzvikne *Boga sam izdao!*

IV.
OBLJETNIČARI
PORAZA

Ali zar Bog nije znao za buduće nizove zlih događanja
pa kao da se dobro dovoljno ne protivi zlosti
kao da ga *pojam dobra* podnosi
a ne dokida
ne spoznaje a tumači
kao da od zla treba prepatiti
iskupiti ono posađeno
praiskonom zasađeno u čovjeku

pak pojmom dobra spoznajemo zlo
pojmom zla ne uočavamo pojam dobra
nego oporbu zlu koju treba
nadići
stoga zlo koje dobrost Božja
u sebi spoznaje
nije zlo uzgajano
nego dobrost lišena dobrosti
čak uvjerenje da će to lišeno

ponovno obnoviti se *Dobrim*
i postati *istost sa supstancijom Dobra*
kao da svekolika podijeljena svemirska duša u
kozmogonijskomu dahu Stvoriteljevu
lebdi prema savršenu cilju

ka negda Početnomu poretku
gdje bi prestajalo zlo
i dobro zlim i dobrim uzrokovani

I ta vječna naklonost Vječnog prema
 Onomu ljudskomu koje gaji *naklonost prolaznu*
 spram naklonosti Vječnoga
 eto tu se zbiva doticaj onostranoga
 ona Božja nakana u zbiljsko čovječje
 pa i Ljubav je vječni pokretački princip

a prvi rod je radost kao svrha
 bliskog rodbinstva
Božja ljubav nije krjepost jer bi bila pridodana
 ona je *bit Božja*
 trajna zbiljnost Boga

Znači da i naše umske geste su
 simbolični naši stavovi
 natuknice o neznanim ishodima

i tvoja misao je postala potiha sustradalnica
 s Golgotskim atributima paćenja
 i Križem koji ne nosiš i octom koji ne gutaš
 i odjećom koju će razdijeliti podno križa a ti nisi na njemu
 i Trnovom Krunom koju će splesti
 i kopljem kojem će ti bok probosti
 dok ti u snu moliš za Onog
 kojem će se sve to svojevrijem
 dogoditi

A može li Bog može li išta spoznati
 izvan svoje punine ljubavi

kako će Bit spoznati ono što nije
 u toj Biti
 ono što nije u Ljubavi

kako će Bog uočiti i ono čega uzmanjkuje
 dapače *kako ljubiti ono što nedovoljno*
postoji u umu a nije Um
 biti zaljubljen u ono čega pomanjkuje
 ono što odsustvuje u tolikoj mjeri
 dapače čega toliko nema da i ne postoji
 da ne potrebuje ni jednoj potrebi postati umska predodžba

pa kako to neznano neimućstvo
 još i beskrajno ljubiti

i što mi to zamračuje vid prema

Božjoj ljubavi
što negoli nejasnija vizija o svijetu
 tanano uvjeravanje da me
 Svijet dočeka s ljubavlju
 čiju žarkoću još nisam razotkrio
 pa sam sâm sebi kamen smutnje
 stišano poticanje da bi kamen u
 smutnji ustrajavao

Stoga tu smo u sebstvu carstvo posrednih uzroka
 otupljeni osjetilni svijet kroz koji u nas ulijeću tek pasusi
 svijeta
 inserti govora i kretnji
 priučena monogamija logike

tako se i vjera u Onu vječnu Ljubav
 ovdje preinačuje
 i taj mukom stečeni djelićak nečitljiva pergamenta
 hoće u vjeru prerasti kako bi vjera i svijet mogla postati
 takvim gdje bi i ovakva vjerica mogla preživjeti
 pa iako nepostojeća u umskomu Božjemu je uzljubljena

ali Um u nama je ne može biti nesvjestan
tek htijenje je Njegovo
da ne bude
da to ne postoji
iako postoji u Ljubavi njegovoj
to što ne postoji

Nebo i zemlja su Duh u *prima materia*
 pa je nebo čisti Um kako bi se ne prosijavao
 već sipio Um suvereni

u nama nad nama kipti ogledanje u snazi
 između bogova neba i boginja zemlje

Božja volja je uspirena cilju Sebe kao
 stalnomu vječnomu cilju

a tvoja je pridružiti se tomu cilju
 da bi ljubeći Boga ljubio i Sebe u njegovoj Umskoj vječnoći

Dakle *Božje htijenje hoće potpuno*
biti svoja narav
 u emocionalnoj slobodi
 u Duhu mudrosti
 izvan ožiljaka prošlosti
 gdje nutrine oplakuju neoplakana čuđenja
 kao htijenje ljubavi hoće biti ljubav
 ono što djeluje *Sebi hoće biti vlastiti*
 predmet Sebe
 pa ono što vječno jest u Sebi
 to i vječno Jest promišljeno

pa sam duhovni ugodnik u Onomu što
 postoji pa ne treba još i vjerovati
 zasluga je samo to htjeti
 dakle htjeti s Božjom ljubavlju

pa kako htjeti i tu Ljubav kad izvan
 nje ne možeš saživjeti se ni
 pristati na Ono u čemu već jesi zaračunat

Stoga što smo negoli sklad i omjer
 Onoga od čega ne znamo

pa smo složevine iako
 duša je izvan sklada i omjera
 ugljikohidrata i bjelančevina
 ali duša spoznaje *Nečiju prisutnost*
čini se duša može jedino Dušu
 slutiti u sebi

nijedno osjećanje ne spoznaje sebe
 ne projicira doživljavanje svojih radnja
 pritom tko tu dohvaća te istine
 osim umišljajne prizore
 kao da primatelj onog što
naziva istinama
 tek je sveza s Davateljem

stoga dovikujem: *On je Duh istine*
 pa ječi: *Vi ga poznajete jer boravi s vama u vama*
 i jer bit će u vama s vama
 pa ako to dotiče ono duševno koje je bit i
 onda to duševno je jednom dotaklo
 u punini nebesko pobratimstvo u umu prožetim Umom

Izvana je ono općenito većma kao posljedica iskustva
 i pretkazanih iskustava koje se nije htjelo
*a takva nedospjela iskustva su djelo
 pomućenja u hijerarhiji uma i Umskog*

O nenastanjeni prostori u tebi
 vratite se k meni svim
srcem svojim

Pa i pamćenja su posljedice
 osjetilnih spoznaja
 ova ružičasta melasa u kaloti nije

jednaki ishod za sve

pa zar smo samo urođena biologija
 ispunjavana društvenom žurbom
 naprvo kao prazna ružičasta *tabula* kao Cjeloća
gdje su zlokobno sletjele ptičurine odgojne
*i prekrile glasanje prirode čovjekove
 i sve što jesmo postade šiba svjetonazora
 a ne uzlet u Tvorčevo iznad čovjeka*
 još navrh čovjekove misli
 njihovih beskrajnih
 letova tih rojeva u nebeskim
 visinama naših nutrina
 i to sveciljno Duha svedeno je
na suhe mjerice odgojnih
 kretnji govora i tijela

Odsjaj misli u promišljenoj riječi kao slika iz krčaga tame
 u moć ishlapljivanja
 privremene povremenosti

u tren pojavnoga svijeta
koji je i tu uzmanjkao
 da bi bio barem javni

To u nama neprestance glagolja smrtna prijetnja za sebe
 pa tko je uopće ovdje u sebi

možda si različitom uporabom riječi

lokalizirao nebo za razinu oblaka
 što stalno isto padaš i ishlapljuješ

da se stalno na pliticama

duhovnjačkih mešetara

ujednačuju identiteti filozofije s pliticom

religije

tako da svekolike istine gostuju na vagi

pa u poređenju

dobivaju težinu

ali ja sam čekalac bezmjerinskog bestežinskog

očekivalac gdje Istina u putanji k nama

dolazi - k samoj - sebi kao nama -

- kao - sebi - u nama

da ta konačna *osobnost Istine bude štono jest*

bez supstancije

bez ne-suprotnosti

bez ne-otešćalosti

Ta ličnost Istine središnja je točka bilo čega
 bilo koga mjerljivoga

Stoga uskrsnuće jest i rizik da nećemo prethodno
 posve na smrt umrijeti

kako se ne bi posve na život uskrsnulo

pa je uskrsnuće i eksperiment i nada

da će eksperiment stvarati novi svijet

al pošto je Isus išao s ljubavlju i nadom

posta *stvarno* i *ono* na smrt

i stvarno *ono* na uskrsnuće

pa nestade i eksperiment od kojega se iščekuje

nego osta *zbilja* u kojoj se vjeruje

 Čuđenje bi trebalo biti u onom što nadilazi shvaćanje
 onog što dolazi od Boga

ono što je u ognju tvoje ljubavi

Poslije noćnog bezuspješna ribolova

na Isusovu zapovijed

još jednom bacaju mreže i bivaju

nagrađeni

ali mi smo ubačeni u obršteno
 carstvo vrtla edenskoga
 izručeni *carstvu spoznajnih slučajnosti*
 pa dva podudarna slučaja
 proglašavamo istinama
 dapače i *spoznaju o uočavanju*
 slučajnoga

pa *zbir pojmova poče upravljati*
 velebnom dušom čovjekovom
 a ne priroda čovjekova sobom sama

pa jesi li igda živio svoje moći
 ili si barem bio na putu kakav si putnik trebao biti
pa kao da je vjera sadržaj onog što
 ne možemo postići sa
 sobom

kao da je vjera umijeće održavanja
 odnosa spram umišljenih likova
 održavanje misaonih umišljajnih veduta
 užasnuće bičevalačkih prizora
 pa spregom ponavljanja i umnožavanja
 slika i prizora
 trebamo još sve to izroniti u zbilji
 u svijet vidljivoga

pa budući da je to nemoguće
 tu ni riječ ne preostaje
 izražavati sebe nego drugu
 neznanu riječ

pa kao da *apstrakcija pojmova usmjerava*
egzistenciju svijeta
ne s pojmovima izgovorenim
 nego s onim kamo pojmovi
 tajnovito smjeraju
ostaješ utužnjen u tobože
svojoj malahnoj vjeri

koja i to obilje utruća
 zbog sporosti neprobuđenog duha
 ne umije dohvatiti
 na svjetlo uvlačiti
 kao jamčevinu da Ona to Jest

i da to Jest nisi sporošću malovjere zatajio
 u kosturu kao brodolomcu u tijelu

na način brinuća Božjega za Sebe u tebi
 iz ljubavi *naspram* Ljubavi
 ne radi *skrbi* ljubavi Ljubavlju

I to u duši je Um kao egzistencija netvarnog
 i to dosežemo ovim nasljeđenim umom taj
 nutarnji u umu UM
 kao bezgranično stalno obilje
 univerzalnoga duhovnog

ali zadatak nepostavljeni jest
 odvojiti se od propadljiva
*pa odvojen ne možeš biti ako si već tamo
 samo si došljak gdje te nema*
 pa ako je sve stvoreno u sve – Jednomu
 tvoje odnikamo ne može se naseliti
 u nekamo
 ta kako biti davalac primaocu
 koji je sveisto tvoje
 Jedno

*Ili je čovjek sam sebi i svoj praprizor
 sam sebi svoj osobni san koji još
 istinskije doživljuje razbuđen*

pa stoga i tada sanja kako je razbuđen
 tako i sami postasmo središta oko kojih se
 zvijezde obrću
 sam sebi svoj potomak u prošlosti

*tjeskobnost zauzlana interpretacijama
 o sebi*

pa već prekrivo ti tijelo slojevima lišća
 ne činiš ni jedan pokret da ne bi
 grobari otkrili da si živ
 tako si vođen tuđim kosturima svojih misli
 koje se nisu mogle ispuniti
 mesom tetivama

pa privid i činjenice su pobratimstvo
 privida u koji se kunemo

*naučavanje vjetrova
 da bi njihova djeca blagovala
 službene zapuhe poluistina
 jerbo nešto u dubini čovjeka zna
 što se propušta spoznati*

Bog hoće biti i u mom grješnomu ozračju
 u postupcima
 ne želi Bog da se njegova Ljubav
 molitvama izdvoji od moga grijeha
 ta On je parakletos Tješitelj
 Duh Istine
 kojeg se ne određuje molitvom
 kojeg se zavrjeđuje ljubavlju
da se ljubavlju svojom udomimo
 u istinu Duha

ili ovdje utamničena duša i susjeduje
 sudbinu bolnosti tog domišta
 pa je li bolnost duše što se mora
 baviti svima
 pa to ugošćenje u tijelu
 biva *izvan svoje središnjice*
 u nemoći da iziđe

s drugima duhovnima u usredištenost
 i bude ono što jest
 sudionik u suodnosu
 a nosilac hoće i to dvojno
 središte sačuvati
 kao jedino Jedno

kao onaj koji katkada ljubi
 pa taj nikada ne ljubi
 kao onaj koji katkada ne ljubi
 pa taj nikada ne ljubi
 i time se mrijeste *razlike u sebi*
nesporazum u neprekinutoj raspri ne ljubavi

pa tu u umu poslije sviju privida
 kao da pritječe neka *nijema*
starosjedilačka stalnost

i ona se ne umanjuje udaljujući se
 od Umskih sadržaja
 ona je *mišljenje u Mišljenju*
umovanje u Umovanju
zaumna nepropadljiva zbilja
usklađenost sa sadržajem u Sebi

Pa može li *Ovo apsolutno postojano*
 a stoga i u biti nužno biti i u
općemu sluhu u nutarnjoj okolini
i razumljivo

jer taj *Um u umu nije primalački*
već suuživatelj duše
ona djelotvorna duhovna snaga
 nezapitana o donositeljima i količini
 o vrsti unesenoga osjetilnoga privida

to bi donosio i cjenkao se oko
 donijetoga primalački um
 ali onaj *sveti u umu UM je ponad*
 uzroka i posljedica
 on jest oduvijek iz daha Božjega

Sve što ti Jesi i u meni Jest
 kao ono što ne znam
 kao rane zaboravljene
 a u nama žive pokopane

---

*ni izvir ni utok
ni uspirenost ni posustalost*

*jerbo je Ono postojalo i prije sebe
pa i ono sebe jest prije sebe*

*buduć je sveukupno u Jednoti
od koje je i Ona oduvijek*

*pa Um u umu je odijeljen
i od tijela i osjetila
niti bdiye nit odsustvuje niti hoće niti ne će*

Ono Jest ona Riječ
koja u početku bijaše od Boga
i bijaše Bog
i sišla na čovjeka da i on
u sebi bude stalni sudionik Božji

tu u nama ta skrta škrapica Božja
s darovanom Praslikom punine
pa i *osjetiti* prisuće Uma u umu
u djelićima Kozmo Svijesti kad
um odvrćen od materijalnoga
usredotočimo na apsolutno znanje
koje nas odvodi korijenu nazočnoga
Uma
i oslobađa nas zatočeništva
boravka Vječnoga u ograničenomu prostoru
neduhovnog svakodnevnog propadljivoga uma

I svekoliko što spoznajem
zaključujem iz umskih poredaka
ne iz izravnog očevidnoga
ta bio bi izravan Onomu
bio bi njegov Um u njegovu Umu
Druga Osoba Umska

nu ti jesi *postranice* s umom čovječje
sudbine
u kojoj treperi Onaj Sveprožimljući Duh
Dah nositelja potpune
spoznaje
bez pomagala nesavršena posrednika
uma čovječjega

Stoga Um ne umuje da bi spoznao
 niti razlučuje da bi
 upoznao

On je spoznanje svekolikoga
sam Sebi u prirodi svojoj Umskoj

pa ovaj naš um razlučuje sve spojeno i pripojeno
 iz davne punine u hitnje imenovanja
 kad stvari i pojmovi morahu
 dobiti naziv
 jer prestaše postojati kao
 vječna Riječ sama u Sebi
 kod Boga od Počela
 kad moraše sići na Zemlju
 u um čovječji

*i prebivati Počelni Smisao
 u ovdje – u Jest u ovomu
 u mriješćenju samoglasnika
 s omjerom suglasnika
 u mnogostruko tumačenje
 značenja*

a Um u svako proumljenje
 ponaosob prepoznaje Sebe
 i nemoći dogledavanja govoritelju
 sročениh nemoći Smisla
*koji je suhozid neizreciv složenicama
 u utrobi rascjepa od ukupnosti*

čak ni nadjenuta im imena ne mogu biti
 preslik Počela Riječi u Umu začete
 iako opetujemo: *ljubimo Boga jer je On prvo ljubio nas*
 pa naša ljubav je tek *uzvratanje*
po mjerici čovjekove jeke
pa dosluhu titraja iz pužnice Uma

stoga da li raspra o kozmogoniji
uopće može

postati umna sadržajna zadaća

je li promišljaj o svemirskom promišljanju
*uopće postaje promišljaj o svemirskom
 ili tlapnja da smo proumljivali*

jerbo ne može čovjek izvan toga misterija
 a trajati u tomu misteriju
 ne može ne biti pribrojen tomu Biću svoje
 lebdeće namisli poput
 transcendentnog subjekta
 koji traži dušu i u zagubljenim stvarima
 kako bi iznašao i svoju zagubljenost u umu

I kako Spoznati osim univerzalnim moćima

ne hinjenim suosjećanjem
 jerbo i sve neučinjeno jest uzorak tog što treba i očuvati
 po ljudsku imenovati
 ta iz radionice Božjeg Uma jest
 i sveobuhvatno pa jest i *hram otkrivenja*
 dapače i *ključ s kojim se*
otključavaju ključevi
 jerbo nismo samo vrata zaključana
 već smo i ključ zaključani iza
 sedam vrata zabravljenih
 a u umu zaboravljenih

Misli vaše nisu moje misli
stoga i brave nauljene
jesu u prostoru koji nema vrata

Stoga je li *ono moje korjenito suučestvuje*
 s preegzistentnim Sinom
 prije negoli se rodio kao Sin Božji
 a u preegzistenciji već po naravi
 bio Jedno s Ocem i sa mnogom nezačetim

pa dokazivanje Kraljevstva posljedica je
 blijeđenja povjerenja u to
 Kraljevstvo i povjerenje

Kao da stvaralačka je moć života
 nedovoljno raširenih kapaka

moć znanja se nadjačava s iskonskim
 silama života
 na nasušnim bezvodicama intelekta
 s mlakim zapuvanjem u bunar nesvjesnog
 smetnuvši princip prožimanja u raznovjerju

tu gdje se začinje
 sveti požar uspirene svijesti
 gdje se slova pretapaju u stvarnost
 djelotvorne strasti sukllaju u moć univerzalne ljubavi

tako iz mene zbori Umska i osjećajna krajnost
 obaju obala koje su Jedno more

Svestalna Istina naime
izjednačuje umski događaj
i nedogođeni događaj u stvarnosti
*izjednačuje kao *tijek Istine**

Jedan umro namjesto svih
pa jedan uskrsnuo za sve
pa se čovjek uporno održava u iluziji
neosvijetljenog postojanja
kako bi u obmani o nepostojećemu pojedinačnomu jastvu
nastavljao čuđenje u očuvanju
a koje prezire sve ono što bi ga htjelo umanjiti
i dokinuti

znanje o korjenitoj Istosti i jedinstvu sviju bića
pribraja se u Univerzalnu snagu
sveobuhvatne Ljubavi
u bezgranične svjetlosne ure
konsonance i utihe boja u komplementarnu
istost u Istini

V.
PREDGROBNO
ČUDILIŠTE

Otuda istječu te istovrsnosti
otuda i ne potekoše
već stalno jesu
pa je Božje vječno promišljanje kao i
Božji vječni Bitak
a ponegdje od mlake pažnje čovjekove
zamjećivan kao ono što Jest
kao ono što Nije

iako i ono što Nije samo biće
primjećuje se ako uzmanjka
ono što Jest
ta sve je netko
i u svemu nije ni jedna stvar
sve su misaone slike počesto oblici s težnjom
da postanu stvari

shvati: ti si svirala glasa vječnoće

koji urla naputke onima
koji borave u vremenu
u stanju nužne prisutnosti

tamo gdje se mentalno oslobađaju
uvjetovanosti vrtložnoga kretanja
gdje to nedodirnuto se širi i sužava

a sljedbeniku *svjetiljka biva nažgana*
pokrenutim bujicama
dinamičkim oplodjenjem
prisućem svoje svjesnosti
pa tu još pomanjkuje
usidrenje u sadašnjemu
trenutku

I je li čovjek čovjeku samo

zbroj umnoženih maštovitih predodžaba
i stoga biće čovjekovo vapi
za postojanjem izvan takve ukupnosti
čovječjih zbrojivih
prisjećanja

hoće biti i bdjenje u sunčevini i hladu
u vrsnoći vječite budnosti
u sebi djelatniku tajnovite djelatnosti i gdje sebe
ne spoznaje a pretpostavlja

pa sve iznad Svijeta

pohranjujem u umsko izvješće

stoga i prolazna *djelatnost nam je vječni djelatni um*

ne-spoznajna slika

svršenstvo izvan ovoga dosega

tamo gdje si Ti sveukupna moći

tamo stanuje mi duša

željna spoznaje ***o cjelokupnomu prostoru Duše***

kako bi postala

spokojan budilac u prašku suncokreta

Jer ako sam samo *dozivana slika*
iz dijela umnožaka neimenovanih pamtioca
o menstvu

ondje sam *uvjetovana pokretna namisao*

kaleidoskopskih trenova

nemaštovitih izvadaka

poput scena sadržaja koji se ne usklađuju

a od mojih posrtanja krivice

još se zaiskuje sveukupno rogovlje uskladiti
na sliku Savršenog Učitelja

I tako nemamo pokriće o prisuću

i otud to vječno neimućstvo
da se ne radujem u još većim nedaćama
jer *ne mogu izbjeći nepriliku s*
kronikom nečitljivih prisjećanja

Eto hoću i zahtijevam od svega spoznatoga u sebi
biti izvan ove hemisfere zaboravljanja
biti vječan u izvanzemaljskomu sadržaju kronike
koja se *ne odvija*
nitit traje

tamo gdje *stalno Jesam*
u tom Umu priklanjam
i osjećam UM svoj

Tu je naš u Umu Izlazak iz pustinjskoga pijeska ne-uma
gdje se ne djeluje strahom
nego vjerom da će se strah otplaviti
da bi prestali biti zamjećivani
zbiljnošću prisjećanja drugih
o nama
već biti u *riznici stalno ogledalo*
stalnog Uma
i tu mi staza meditativne
zasebnosti
tek stvara privid moga mogućega
koračaja
kako bih napustio susjedstvo
koje me zagušilo nepostojećim
toplinama
gdje me uzastopno sprovode
u projektiranomu prostoru
ali polu-braćo
sestre – polu hoću
odletjeti prema tisućama
čestica bića od kojih
moj život je pripojen
od prošlih molekula života prošlih ugrađenih
u mene

pa u njihove misli
odsjele i odmorene
mene već odvođe prema
slobodi

zato ovdje sam vaše porano posjećanje i
vi čuvate ključ smislu ovakvoj bestjelesnosti
ali ja vam ne bježim iz mene – uma
u zbir vaših prisjećanja o sebi
gdje bi bila tobože
moja cjelina

odlazim u Um kamo i Jesam oduvijek
prije ovog nasilnoga potopa vaših tumačenja otjecanja
prije potopnih voda nad odronom vremena

i u tomu najvišem katu
u tomu Moždanom Krunskom centru
utjelovljenje je stalnoga strujanja
Univerzalne Mudrosti toga Uma

kao majke prostora i osjemenjenoga
njenog bezvremena
iz te suštinske gustoće Tvorčeve škrabice
čuj vapi:

Um Duha ne siliti prohoditi
kroz um čovječji
u nižim razinama usitnjenja
gdje se svekoliko nebesko velebno
razgrađuje u čovjekove malahne
nastambe strahovima
još i govorom umanjivane
radi svrhovitosti micanja usnama

VI.
TOČKE
BESKRETNICE

Pa što je to iz mene – Ja
projicirano u ovom prostoru
gdje nam je korijenski Centar

Ono mjesto susreta u kojemu
moramo izostati
ona trostruka mogućnost ne – biti
cjelina
i dva ponuđena izvora

ali još ne počinje i od koga počinje
naputak o otklanjanju prepreka
i čin otvaranja Sebe ka Svjetlosti
da bi *tijelom* postao svačije tijelo

da bi *govorom* postao jezik sviju nepca
da bi sviješću postao sudionik
osviještene subraće

i njihova božanskog opožarenja pa
uplamtio u njihovu svijest u tijelu Svijeta
jerbo prestaše boraviti u
svojim tijelima

i moja svijest presta biti svoja uhićenica
posta blagotvorna snaga
Božjega Daha u miljenicima
koji ne prespavaše plamćenje uljanice
što *Duh upali s druge strane vida*
pa niti smo otada i otuda
ni spoznajna bića
ni bića umom shvatljiva

ovdje jesam i očekujem intuitivne
namirnike razotkrite stvarnosti

Ali iza koje točke je ograda Znanja
ona *cjelokupnost tobože stvarnog*
a u kojemu nismo
iako iz tog su izviri vrijednosti
i procjene dovikivane od mjesečara
po rubovima katedrala
pa cjenik nedohvatnih uvjetovanih umskih posjedovanja
bî nedostižan i mnogoglav

a najstrašnijim ako se nedohvat u nama
ostvari

Nu što su tu tjelesni organi ako je Um
izvan-nematerijalno Dobro
ali tu su sile nespoznate
koje nas zadržavaju u zbiljnosti ničega
u realitetu varke
u ustrajavanju čuvanja likova
u obnavljanim sjećanjima

u bdijenju nad sadržajima riznica
pa tradicija čak posvetila ne - um
i doskora hodočasničke pjesme
tisućiti put se rimuju
podno škrinja zavjetnih
kako nećemo nemaštovito nanositi bol drugima

i pozornosti porastaju u izmoljenoj plimi
da se i tu čuvaju misaone slike
kojih još nemaš ali će ih
molitvenom predodžbom
stvarati kao doživljeno
iako ugledane slike će biti
samo u tvom umu

pa taj um kao da je tek samo
organ za siromašne duhom
pa slijed je već iskrivljenih slika
i od već po prirodi iskrivljenog
organa prijemljivoga ogledala

pa ovaj tobož svečani hod čovjeka
tek ozrcaljuje hod mjesečara

nad rubom katedrale
ponad krikova promatrača

dok mjesečar u krevetu dubokim snom je snio
o iluziji blenutih krikova
dapače i o iluziji

da dubokim
snom sniva

Eto i ovdje je samodostatnost prividna zaštita
od samoga sebe koji sa još nije
dovoljno uselio u druge

i tu prati sječivo slobode
koja se uzima
ako dopustiš biti
osvojen njome

ako bilo što primjećuješ
i bilo što primjećuje tebe

Osjećam moćnu tragediju postojanja
obmane kao jedine
stvarnosti

kuda među dvjema stranama

iste stvarnosti
ta u svijetu se ne stiče
mudrost
samo znanje
a s one strane se ne stiče
znanje
samo mudrost

pa kako uvažavati oboje
ako su oboje jedno
pa kako i to *Jedno kad*

se u sebi ne slaže
sa sobom

i kako pristati na postojanje obadvije stvarnosti kao
nerazdvojive ukupnosti

gdje se međusobno ne potiru
jer su oduvijek Isto

samo su ozrcaljene u ljudske umove
koje podčinjavaju u disciplinama navika
u međašnice podjela

Ali što *To struji kroz te umske*

misaone slike

koje su već Ono Umsko

hoće se spoznati

kako *unutra i izvana bdije Um*

kao *odvojeno bivanje*

kao odmicanje od boravka

kućnog uma u glavi

gdje pohranjuje došljake

i njihove radnje

pa sve to ukupno je pod zvonom

univerzalnoga Uma

koji sve prožimlje

koji boravi u Sebi i On je Sebe

i sve umsko je kolonski odnos

naspram *Onog u kojemu Jest*

Onog koji daje Slobodu

nizanja zemnih sličica

pa i ono što se u umu začinja

i propada

samo je podsjetnik da je već bilo

začeto prije začeca

bilo odvijeka stvoreno prije odvijeka

i da *ono što propada u umu*

zauvijek se vraća u Um

otkamo nije nikada

ni otišlo

i ovdje se odgovori ne ištu

nego novo ruho nejasnim odgovorima

da se tvrdnje ne bi iskale

neka stalno vibrira mogući nakićeni smisao

kao moda neupućenima

kad postaješ prebjeg od nutarnje

pobožnosti

do razine običnosti u

predgrobno čudilište

na pomršenim jezicima tumačitelja o otjecanju

do mimoilaženja zvonjave

svog otkrivenja

pa se iz horizontale dosade

doživlje metafizika uskrsnuća

a u koju tek treba povjerovati

eto i to nekazano postaje bitnost
buduć šutkeće ne zna o tome
što ne zna
pa još to i šuti
ne umije izreći
to što ga čini šutljivim
pa bitnost jest nemušta bitnost
koja te tek nagada

dakle bučni oglašivači smrtnosti
jesu brecajja zvona i
njihova *odrješenja nad mrtvim*
uzorkom
to posta naša naravna sredina
u oplošaju titraja zvona
kojim te tobož upućuju i dopraćuju na
život vječni

al što je tu s križem tim privremenim a stalnim bolom
i prolaznom a stalnom žrtvom

i stalnim svetim učenicom
i tvojim stalnim neposluhom
da kad već ne možeš postati sveti učenik
da barem postaneš sveta patnja što svetost ne može postići

VII. KLJUČARI OTJECANJA

Je li uopće zatrpan bunar zapuvanja
 prizor razotkrivanja praznoga
 gdje bi ideja spoznatog Jednog
 bila uznemiravana onim stalnim
prividnim ne-konačnim spoznanjem
 od kojeg svijest *prividom upotpunjuje dostatno jedinstvo*
 silazeći serpentinu po serpentinu
 stubištem bića
 u dubinu samosti gdje se prestalo propitkivati
tobož jer se zna
 ili nam tijelo nasljeđuje
 tisuće prošlih života pa
 embrij kao ponavljač opetuje
 evoluciju vrste

i misli su titraji u tisućama
 misli prošlih života

Ali da li govorenjem o ovim
 misterijima

narušavamo i spontanost
 nutarnjega govora koji hoće odgovore
 pa još dublje *propada ključ otkrivenja*
 pa doskora i ključ ostade
zaključan s onu stranu spoznaje
 pa se misterij može početi
 objavljivati
 među simbolima
 samo sličnih poruka

u ograđenomu prostoru samosti
 počnu nicati
 onostrani oblici u
 božanskim krugovima
 Osjećanja i Znanja Ethosa i Logosa

I tu ulazimo u Oslobođenje i
Prosvjetljenje

i tako prva stopa zemaljskih nogu
stupa iza vrata ključa
koji je bio u tebi
ovješeno oko vrata
a ti nazivao omčom tu bravu
oduvijek Osjećanja i Znanja oduvijek
i tu prestaju riječi
jer bi imale težinu koje *ne mogu*
nositi
sve riječi imaju težnju potrti
sve u njih uhićeno
pa potom potiru i jedna drugu

ali ako je pojedinačno spoznanje
prvenstveno opažanje
i konačnost očekuje zbir opažanja
prevlast uočenog

koja zamjedba ima zadaću prijeći
u transcendentalnu razinu ili nudi svojstva

unići u sadržaj zamjedbe
pa tu se zanjihalo *ono*
da se ukaže što se ne pokazuje

Ovdje će slika podnositi
stečene navike okvira
nu da li ta slika je doista
ono ozračeno nečega
ili djelomična crtarija ponijeta
iz autentičnoga svijeta
kao *nejasna sfera neviđene cjeloće*

i što tu prikazuje ako ne i
nutarnju pomutnju
u svezi s *prijevozom nematerijalnoga svijeta*
na govorenje ljudsko
pa tu je *beskonačnost prostora*
supročena *beskonačnosti svijesti*
pa *ostaje iskustvo*
da *više oblike izravnim govorenjem*
prinese kao hostiju
na stol podastrte šutnje
da ugledamo Duhom dotad u Duhu viđeno

Svijet ga ne može primiti
jer ga ne vidi
niti ga poznaje ni
opipava onostranim namjerama

ni tu na stolnjaku
oko blagovanja posljednje večere
a što traje unedogled
iskustvo djelića obzorja
kao Cjeline
sebe nepoznatog kao
cjeline u kojoj jesam i Ja
taj nepoznati djelić u samom
početku nepoznavanja
a naslućivanja

Stoga si i vezivač uzlova
 i slabašni razvezivač zauzlanog
 pa si i grijeh u neznanju da jesi grijeh
     i usto i neznanje
 pa dopuštaš da te magijske mreže tumače

i u trku klečiš
 pužiš naivno hoteći sustići
 vjetrove i mreže u kojima jesi

pa je i tvoja misao postala potihla sustradalnica
 s golgotским atributima paćenja
 i Križem ni koji ne nosiš i octom koji ne piješ
 i odjećom koju će razdijeliti
 i Trnovom Krunom koju će splesti
 i kopljem kojem neće ti bok probosti

i čemu u sebstvu proizvoditi
 vatru kojoj *utok*
ne predviđamo pa cijeli svijet posta
 duhovno zasnivanje vremenom
     u izvorni prostor
     u transcendentalni opažaj
     u autološko spoznanje
 kao pojmovi koji bi trebali biti čisti
 gdje *temeljna sumnja uvijek dodiruje*
temeljno izvorište

ali naš žalac iskanja se ublažuje
 što sumnju temeljno polažemo
     na *sporedno*
 pa se ne nalazi ono temeljno
 što se traži kao temeljno

Tek iz svjesnosti postojanja razvija se polaritet postojanja
 pa je li iz polariteta istekla i svijest o trodimenzionalnom svijetu
 ili i tu prelijeće iluzija stvarajući tek mentalnu sliku
 pa se naše moći upošljavaju proizvoditi sadržaj te iluzije
 dapače dovesti je u stvarnost
 koja trebaju i nas nadživjeti

pa riječ izgovorena stvara stvarnost
 koju naša svijest hoće u polaritetu prešutjeti
 pa riječ izgovorena je djelo učinjeno
 pa djelo govorom učinjeno treba postati stvarnost

naime sviješću nešto izdvojeno da potom
 to postaje stvarno kao glas
 kao mantra iza zatvorenih usta
 pa oživljeno nastavlja živjeti

i glasi i kretnje postaju opipljivo živi
 izvan svojih prividnih obrisa
 oživljeni u dubokoj bujici vječnosti
 u nakani sebe – riječi
 koja se i ne mora izgovoriti

Al kako se uspeti uz tajnu snagu toga što hoće predstaviti svijest
 kako osim svijesti dokinuti nadgledanje
 uspinjati se uz nesmisao proklamiranoga smisla
     kako bi *granula Duša s onu stranu riječi i oblika*
     kako bi zavrijedio rođenje *odozgo*
 izvan jedinstva pojedinačnoga
 tamo gdje duša ne razumije mimiku i ritam
 kako bi izostali učitelji koje vodiše slijepci učitelji

-----
 kako bi orošeni Pravednikovom krvlju
 ozdravljali sveti red
 kako bi spoznao koliko nije svet

I čistoća svijesti počinje
gdje ograničenje predmetima
prestaje
pa kada je svladan
duhovni put od ja do ne-ja
kad je dualizam potr
tu ponikne Ono iz svijesti

Nerođeno Neprouzročeno
Nestvoreno Neuobličeno

i tu je *prima materia* ljudske
svijesti
u *duhu* usamljeni dragi kamen
Duha
u *umu* usamljeni dragi kamen
Uma
jedincate prirode koje poznaju
svoju Prirodu

i tvoj pohod kroz plamenje
prima materije u svijesti je
sposobnost svijesti
da se potom pojavi u svim oblicima
života

da postade *oslobođena od nižih prašnica* i gatanja
da bude *živo stanje Prosvjetljenosti*
kao svijest o nedjeljivoj čistoći
neprisvajane među obalama
subjekta i objekta

I tu se jedino uzgajaju oni sudovi
koji se mogu iscrpno sricati
a da nisu *nikada navedeni do kraja*
jer iznositelj ne smije iznaći kraj
ali mora u slušatelju pokrenuti osjećanje
da taj slušatelj priječi doći do kraja
pa se stalno takvi sudovi i osjećanja održavaju
jer se međusobno isključuju
a stoga su nezaobilazni i nužni

Ali što će biti presudno da te rasani
iz pospanosti ovozemnoga
ugoda
ono što odvaja čovjeka od rutine življenja
pa nam je odličnije boraviti
u toplini duhovne emocije
u jačanju požara inspiracije
u nakanama samoodricanja
u probuđenosti i udaljavanju
od uljuđenih igrice bogatstava a toliko
praznih i viđenih
kao da življenje nije ni zaživjelo

izim iščekivanja da i klica umre
da bismo porasli u iščekivanju
ploda

da pokojnik prežaljen
na čuđenje uskrsne
pa smo i tu nesvjesni obrađivači

zemljišnih stopa podno
koje i trebaju proklijati u zrno

iz zemljinih njedara
oplođena grmljavina nicanja
hoće budućnost u munji

Tu pomanjkuje Onaj koji se sjeća
 da je *umirao sebe i rađao sebe*
 i *zakapao sebe*
proždirao se što ne može se
sjetiti što je to življeno
 i *proždirao se što se sjećao*
što je to življeno

i svitanja gubio i zvijezde ne uočavao
 ne razlikovao sebe a napipavao svoja blaga koja nisu čak bila ni tuđa
 pa gubio i njih al u snu ponavljao a nije imao
 nikog da mu ponavljanju u javi priopći

znanje je nedovoljno naučeno varanje
 gdje ispisujemo nemušta sljepila nas samih
 unutar navika forma

opis dijagnoze umjesto
 naslikanoga novoga obzorja gdje prestaju slijepi
 podučavati slijepce

o obrednom središtu svijeta
 disati – ne disati – disati
 – zadržati dah – opet disati

da tako postaješ samcat
 sve bliži sebi
bjegunac iz dvoumice ali sa stupicom
 o govoru o genezi bijega

vidljivi dah u Duhu nevidljivomu
 znalac u osamljenosti

čovjekov zaborav o
 božanskomu podrijetlu

Nemušti si istomišljenik s nespoznatim
 pa trebaš biti još zgranutiji
 nad samim sobom
 što si zakasnjeli vjerovjesnik
 spoznajom ne umiješ opožariti spoznato
 ali si u istomišlju
 suglasnik vokalu koji se prešućuje
pa je nespoznato neizgovorljivo
 pohranjeno slutim
u susjednomu drugomu samoglasniku
 u zatvorenomu zvuku
u glasu nečujnomu poslije zvuka
kako bi nastala bezdana Riječ
koja vibrira universumom
 toliko nečujna

a čovjek joj na pragu tišine
 na bridu vrata nečujnoga
 i tu *slijedi bezvremeno* koje živi
 u trenutku
 vječno u prolaznomu
 u bezbojnim figurama
 pa su i napitci oslobođenje istinske prirode
 pa i riba je sveza sa svetim vodama i bunarima

sveta praznina u puninama kojih nema
 i tu svaka konačnost objavljuje se kao
beskonačnost

Svijet sagrađen u našim *mislima*
 nije istovjetan sa svijetom
 naših *iskustava*
 pa da li ovo živimo iskustva o stvarnosti
 ili iskustva maštarija u nama žive

pa sva naša znanja bivaju
prerađena u maštanje
koje se predstavljaju kao svijet
osobnosti
i gdje je tu ono univerzalno

i što uopće vodi prema
 stvarnosti
 zar taj takozvani objektivni svijet nije
 zbir našega osjetilnog
 svijeta

Pa kao da su sve riječi i doktrine simboli
 zaštite od zla koje ne umijemo imenovati
 ali i tu se obrnutim redom razvezuju čvorovi
 pa se ne posvećuje prelazak duha u *prima materiju*
 gdje bi se tvoj um sučelio s blaženstvom Uma
 kao u hraniteljskoj Utrobi
 tu gdje si i pećina iskonska i hram nadzidan
 koji nije zaboravio temelje
 da bi bio *sve* a ne *pojedinačno*
 bilo *ono* što je već odavno postojalo

božanska moć u *istomu*
 jednomu sjemenu

Stoga ako su percepcije unutar privida
 usmjerene sjedinjavanjem privida u
 nemoguću logiku stvarnog
 natjeravajući zamagljenje svijesti
 kako bi isti objekt ugledala

tobože *smanjenjem beznačajne razlike*
 u točki razmatranja

da bi novi hibridni privid bio
 tobože istinitije značenje
 beščujnih slika i mašte
 o slikama
 i svjesnih iskustava u ovome
zemnomu logičkomu sistemu
nemogućnosti
 logičkih dionica
osim svijeta koji obuhvaća
 naše *misli*
pa čini predodžbu
da obuhvaćeno shvaća
a ono samo prerađuje misli u
dimenzije u pokrete

pa tonalni redovi i proporcije
 svekoliko biva nagnuto u utiscima
 u jednostranoj logici govora

koji doista ili može samo hoće usnama

Doista molitelj u Tvorcu očekuje zahvat u povijest svijeta
 ali propušta *povjerovati u to*
 pa molitelj treba moliti i za one
 koji to ne očekuju
 da bi molio još usrdnije
 što se na nove obraćenike ne isključuje sud

*da bi i ono nutarnje sveto a nemoguće
 postalo sajmište
 duhovnih uzrečica
 o preminulim smislovima
 izdvojenih iz nutarnje zajedničke
 nastambe svijesti*

pa stoga su neuhvatljivi raznoliki skuti
 ona jedra na kojima nam
 izmiče definicija daha čovjekova
 čovjek sasluša a ne proumljuje
 ne propitkuje
 a uzima i imenuje uzeto
 pa ne zna što u ruci što u umu drži osim imena

Da li čovjek uprav poradi te neuhvatljivosti
 boravi u *obećanim mu višim težnjama*

*ili mimoilazi krajnje ciljeve
 boraveći samo u prirodi svijeta*
 zapleten u ovozemaljskim aktivnostima
 u potjeri za čulnim udovoljenjima
 za petama razgorene žudnje
 pa novi duševni kovitlaci
 zappleću ka većim patnjama
 pa tamjan može dobiti svojstva barutnog
 praha i kadi

rane puntarâ i
 svekolike zemne duhovne mirodije
 na tržinici zamjenjuju s predmetima
 u torturama ovozemaljskih želja

trave su polegnute pod stopama
 banalnih navika
 ponavljani koračaji su glasanje poremećaja
 ne karakter
 kao spoj što bi htjelo tijelo
 što bi Duh zatajio
 pa je moja svijest blizanci u
 lađi
 i jedan od njih doskora nosi na leđima leš
 drugoga
 a uzročna sveza ni tu nije dokinuta
 ali *ne-spoznato i ne-prepoznato*
ne može biti Ono očekivano
prvobitno od koje se trebala
učiniti stvarnost

pa nas glasonoše proturječja
 stoljetnim naucima uvjeravahu

da nam istinski pripada
samo ono što ne zaslužujemo
čak su naredili Pashi glasno pjevati
psalam smrtni
štoviše taj zahtjev

*da bude i apsurd smrtni
tlocrtna teologija
o logičnosti kraja*

*kao da apsurd zahtijeva i
umiranje*

kao da ništa nije logično osim
trena umiranja kad je život nadjačan Tajnom

pa jedino što je logično
to je iz smrti hropac oronulog tragača zlatne niti
na olovnoj planini

krajnja negacija
onog čega čini se nije ni bilo
a nije ni povjerovao
iako umro za svoju sumnju
kao jedini mogući sveti čin
koji se neće opovrći

VIII. NIJEMI PSALMIST

Ali tu se pod nepamćenjem brbljivaca zagubi
iskonska stvaralačka *moć Riječi*
jer ne biše Riječ koju čovjek treba izgovoriti
nego Riječ – Smisao u Umu Tvorčevu
nad tvoj um uspirenu

i tu je naše djetinje iščekivanje
mudrosti velikog Ogledala

ugledati sebe s bratimstvom
sviju bića

sebe bez oblika
oblik kao prazninu

Dovikujem ne-razboritima:
Um je cjelina a u umu su tek prividi značenja njenih
tobože sastavnih dijelova
naime ta Božja svedimenzionalnost može se očitovati
samo u cijelosti Riječi
Smisla
kroz Um Božji koji Jest

Iskonski si Duše izvor
gde bijahu moji stalni padovi
u koje povjerovah poput cilja na kojem putu
da bih neutješeni
i ne žalio nad mlakim moljenjem

Stoga jesi osviještena bit praznine
bez početka bez kraja
nedovoljna i dovoljna
sam po sebi neovisan o nedostatku riječi
 koje te se hoće
 naučiti tumačiti

pa će pitanje o Nedohvaćenomu i nadalje biti
iskanje isključivo svoje prirode
 ne prirode u kojoj *Jesi od koje Jesi*

Ja ću biti nazočan kao onaj koji će biti nazočan kao što
 Božja nazočnost prelazi na Kristovu:

Boga nitko nikada nije vidio: Jedinorođenac
 koji je u krilu Očevu – on ga objavi

Tko vidi i spozna Sina, spoznaje također i Oca

Ali ovdje je uokrug sve ono

što je umsko
 ono što je proisteklo iz
 slika prepravljenih
 ozrcaljenih graviranih
 ali što je Um onaj prvotni starosjedilac samozatajni
 onaj koji je posljednja namjera u mjerama svijeta

Um ona mjera potisnuta
 a stalna
ona mjera koja ne mjeri umom
jer ga prožimlje Umom univerzalnim

 Ti nisi ni u urama

ni vrijeme
 ni gost
ni vrijeme u vremenu nije
svoje vrijeme
ni u urama most
ni brzac što protječe
podno lukova mosta

Misli moja u Umu / krovna Umska nazočnosti
Golubice doletjela / ti si moje najviše okašnjenje
poslije potonulih voda s grančicom u kljunu
koju tek trebam zasaditi da bi izniklo drvo a
s koje bi golubica otkinula grančicu i donijela je
a isto već učinila i prije toga prije

Bože

ta ova je misao konačna suza
u tvojoj beskonačnosti
osmijeha radostivoga u suznoj dolini traganja

**Eto slijediš Ja a ni Ono nije tvoje
pa u čemu si Ono konačno
ono sabrano Ono u čemu Jesi**

**ili lebdiš u spoznajama zapažanja
a ona se predstavljaju u prividnim
razumijevanjima**

i ništa se ne ukotvljuje
tek protjecanje kao samostalno uočavanje brodoloma sekundā
u tebi a izvan tebe a gdje si taj ti

kao upitnost *da li one teku*
tek sa sobom i u sebi ili su istodobno Biće koje nisi Ti
preživjelo iz izvornoga vremena
kao međusobne mjere poticanja
potiranja u naporu svoga porođenja

i tu vrijeme se posuđuje kao međašnica
budućeg potopnog izdisaja

kao međašnji kronološki uzvanik
nipošto kao suglasno uzglavlje

I ti si *mногоstrukost* iz koje sebe hoćeš
izdvojiti kao *osobnu posebnost*
iz nagomilanih predmeta

hoćeš postati *neidentični pojam*
dapače još odrađivati
mnoštvo od kojeg si
se izveo

a kada i tu polovičnu izdvojenost ostvariš
sveisto si *nezadovoljnik u različitosti*
jer niti si podrijetlo niti sin pretka
samo si i nadalje razum koji
postupno sebe zaboravlja

kalendar kretanja prema izlascima sunca
i prema prebrojenomu svjetlu
i sve prebrojeno jest *ovdje*
upravo sada

iako pojedinačno nerazumijevanje se mrijesti
jer nitko ne umije dohvatiti svoju bitnost
izvan svoga hlada
i zapletene ruke u tkanju spoznanja
ne umiju dohvatiti transcendentalni plod

pa tjeskoba objavljuje brećanje zvona
kao još jedan slučaj što se hotimice
ne pamti

pa braća nemaju ni potrebu određivati
jeku zvonjave od udaljenosti mrtvacu
od kojeg se očekuje uskrsnuti

i sve posta *prijem osjetilnog*
ponuda zvuka pejzažu žeđi i boli

i osjećanja proizvode
tu žuđenu raznolikost
kako bi nastalo mriješćenje
različitih rasprî
za različitim govornicama i ukopištima

stoga slijede tako odgajano stubište

predodžbi iz naporednih
odgajališta

i to vidljivo štije nevidljivi podtekst

koji nikad ne će ni donosilac dokučiti
jer naknadno bi trebao pojasniti to vidljivo
a neizgovorljivo pismo
nikada tako neće spoznati da je bio dio slike
i da je postojao u tom gledu

i ovdje se grane sebstva račvaju
i oboje su zagledani u sebe
kao u prazan prostor drugoga

On će doći i uputiti nas u svu Istinu

Isus odlazi
a Duh dolazi
da se na čekaoce izlije

**Nitko ne može reći 'Gospodin Isus'
osim u Duhu Svetom**

**Bog odasla u srca vaša Duha Sina
svoga koji kliče: Abba – Oče!**

tobože *naši putovi su po sudu naših*
razumskih misli

ta življenje je slijed neorubljenih slika
obojanih imaginacijom

kao da bitnosti traju s onu stranu uspomena
kao da je iluminirana samo ovostrana nemoć
što se ne može doseći onostrano bdjenje
nad prigrljenom samosti

a u sjenama živih je stalna iščekivana

drama svjetla
ugasnuće ovoga svijeta
otapanje pojmova u vizualnim slikama

Ali čega si uopće prenositelj
 osim transcendentalne uobrazilje gdje
 ponegdje *i sam napor postaje*
dovršeno traganje
 pa izostaješ u primanju onog o čemu
 tvrdiš da je ponuđeno
 iako nepronađeno

kao da je perspektiva u izvorištu
 pa si izvor i utok istodobni
 u mjeri svoga opažanja dokle je tvojoj
 prirodi *podnošljiva množina*
zamjedbi
 tu u nemoći širenja
 podnevnih sjena
 jest tvoje konačno pojmovno
 ni u hladu ni u suncu
 ali to nedokučeno to usporeno nedjelotvorno
 ne želi biti osobni usporitelj
pa misao tražeći izlaz iz ničega
 a i tog ničega pomanjkuje
 stog tražim ono *ispred što bi moglo biti*
 u nekome zagubljenomu *sada*
 i ono *iza što je bilo*
 u nekom zabilježenomu *sada*

pa i *ono* iščekivano kazivanje *u sada*
umnožava se u ispričnice
koje ispredaju vlati vremena
 na vreteno proteklog a neupamćenog
 i izlaže se ono što je stalno zauzvano
 a prikazivač govori o oduzlanom
 i kako paranoja uzlova ne će
 prestati biti kulisa
 nerazumljivih misli razumljivih govornika

Ovdje bi već nešto od Svega trebalo pojmiti
a što bi bila aroma Cjeline
 natuknica Cjeloće
 buduć ovdje se tek oporučno pronose
 krhotine istine
 i oporučitelji zagrobno iste krhotine opovrgavaju

ni zabluda nije opozvana
već opskrbom nemoći održava se
do novih glasonoša proturječja

tako niče *arhitektura protusmjera*
i proturječja postaje tobože djeličci Istine
 provala vanjskih višeznačnih proćućenih
 privida

pretpostavke o uzroku postaje vizitnice za
 posredovanje
 kako se ne spuštati k univerzalnomu
 pohranjenomu
 u dubini ljudskoga srca

u prizivanje koje uobražava kao
 razgovor s Prizvanim

a koji je oduvijek tu
 ni plemskim dozivom ni psovanjem
 prizvan ni opozvan

Kako su uopće uzajamno zavisna
 različita stanja
 iako ne postoje zavisnosti nastajanja
 buduć *svaki oblik je svako biće*
u punini universuma
 i bivše i sadašnje i buduće

i u nama svekoliko odjeljuju *prividne membrane*
 zastrašujući *okovi / čvrsti lanci*
svetih patnja patnika /
u iluzijama prostora i ura
zatočenih

subraćo *to je prostor duhovnog*
 iskustva
 to je nutarnja priroda

vi ste novčići bačeni u
 bunare vaših nesvijesti
 i kada se izrone na površinu
 oni nisu ničim promijenjeni

i nadalje ste između ne-osviještenog prisuća
transcendentalni zvuk univerzuma

prigušeni um plime
 koji je iznutra pokrenut

jer *sve živo uprav jer je*
 nematerijalno
i Um je biće Srca
u Umu je i um ljudski i srce čovječje
 i svekoliki pritajeni poticaji
 i živa klicanja smjerova iz Uma
 i svemira

jer Um je veličajnost trajnoga slučaja
 pa upravo *to neosviješteno boravljenje*
u umu

jamči o savršenomu prisuću Uma
 ne kao jedini uzrok samomu sebi
 ni čekić ni kovina
 nego *stanje harmonije*
 u kojemu je um taj odsjaj zagubio
 u bezbrojnom zrcaljenju
 u ishodnoj Svjetlosti prvotne Misli

pa i kad ničega nije bilo stvorenog
 ničega postojećeg
 ni zbiljskog
 zar je moguće i tu prazninu predočiti
 bez postojanja tog nezbiljskog
a koje je u Umu i prije materijalne objave
 prije očitovanja u zbiljskomu svijetu

Ovdje ponad ovih pitanja bdiye zaobiđeno
 Inicijacijsko znanje
 ta što bi me drugo moglo privesti
 duhovnomu sadržaju
 uz golgotu tjerajući Isusa s križem
 tu je raslo naše uzimanje muke od Njega
najskromnijega patnika iz Nazareta pa je i na
 tomu Golgotskomu putu *porasla patnja Isusova*
 zbog našeg *ne-radovanja što ide*
priskrbiti otkupljenje

što se ne radujemo i kličemo
zbog svečanog ishoda
takve patnje

pa smo čini se samo *podrhtavajuće* čestice
opsjednuti iluzijom da smo
jedini *posebna kreacija*

pa da li ljudska svijest doseže do granica misli
ili do granica govora
ili *govor* treba relativizirati
sve rečeno i neizrečeno

ili ljudska misao treba pojmiti
što je to neizrečeno
a to što ne umije ni sama izreći
ali sve to u Umu bdî kao da se izgovara
nevidljivim ustima Uma ta logika Uma
pa je i tu hijerarhija poretka iako
beskonačnoga
kao jedina konačnost

a i ta konačnost je *bezgranična* pa otpada hijerarhija
iz nje ne možeš osim u izmišljeni kaos
kao oazu pribježišta uma
gdje tobože postoji izbor
da nije ono što jest

da je suprotstavljena
gradacija uzročnosti

gdje je plan sam sebi plan
svrha i smisao plana koji se neće ispuniti

gdje sam um sebe zamišlja umom
i prerasta u mantrane znanja i mudrosti
i svoj djelić dohvaća iluzijom iskustva
u Cjeloći

a štoli se drugo premeće negoli dosadašnja
iskustva
dakle u protoke brzaca
prošloga
tako je ponovno preprodan i raspeti
Mesija kao stalni popravljivač pukotine

pa sve tobože novo je samo preinaka pletiva
rasukanih niti davnih nošnja
sabiranje nekoć sabranoga pa
tijek novih prediva rasukanoga hrli
u stalno nove rukavice
u nove okućnice od starog kamena

Pa kako postići svijest čistu *nenarušenu*
odsjajima prošlosti ali
u sadašnjosti
izbavljenu od uzročnosti

pa i sudbine su nesvjesno odabirani protoci
 uvježbanih brzaca pojmovnih sličica

stog i to najdublje u našem biću
 je doista i ono najdublje
 i izvan bića

ne na stazi koju bi mistik umnožavao na negaciji
 kako bi i takva izišla iz hlada
 putem duhovne nemoći
 premda udaljena od iluminacije
usnula u tamnici okova
okretanjem vodeničkoga kola
 onih množina kapi koje točak obvikle

okretati navikom mimo
 strasti umskoga prediva

hoću ovdje da zvoni zvon savršene mudrosti
 svijeću s lojnim žiškama
 ovo je život iz božanske prirode
 dah iz besmrtnosti
 svjetlo ulja kao stijenj uma
 u plamenu ljubavi
 pa tu se prestaje proizvoditi
 navika posljedica

 Jer sve što hoće bježati u programu je / svijet / i sve
 je izlaz i sve je bijeg iz Sebstva u priliku život žrtve /
 sebe upućene drugima kao jedine interpretacije sebe /

Je li i svijest posljedica pa i svijet
 proizvod svijesti svijeta
 kao pribježište svijeta u smočnicu uma
 pa je tu gotovo zagubljena univerzalna Svijest
 pa remek-djelo Božansko biva tu

zamašnjeno umnoženim prizorima
 umskih žonglerskih dosjetaka
 sajmištarskim potkivanjem buha
 pa fizičke i psihičke funkcije su
 torba čeonog reznja ispunjenog
 mnogovrsnim češljevima
 i britvicama

i ranoranioci ih odnose revnim
 mlinarima a ovi rutinski ubacuju

u mljevu

i sebi ponavljaju obrede kruha
dok im bezvremena misao u Umu

stagnira u ljepoti

i tu je čovjekova mimoidena zadaća prema
 univerzalnoj perspektivi

stoga i Spas od Svijeta je nedovoljno uvjerljiv
 jer gdje postoji taj objektivni svijet
 molim tko to hoće odgovoriti
 gdje postoji taj objektivni svijet

Kako se udaljiti od uvjetovane stvarnosti
zahtijevanih forma čije gole riječi
trebaš ispuniti prividom iluzija.

Stoga sam ovdje na kotaču postojanja
onaj sam koji je pobjegao iz vanjskih oblika
dokinuo tisućljetna robovanja
s apstraktnim tlocrtima
ovdje iznosim iz srca kamen
umnosti primae materiae

tu sam bitnošću uz vječnu viziju izvorne supstancije
pa mi je svjedočiti prodiranje prema čistoti toga
prvobitnoga oblika
gdje su prvobitni ključevi svih stvaralačkih moći

eto tu prestaje istraživanje materije i duha
tu istrajava trajanje stanja duše
izvan zidova zadržavanja i održavanja
sumraka govora i razabiranja o namjeri
neobuhvaćenog smisla

Ne posta Um u umu jedinstven Um

s naravi vremena koja
postaje *nova priroda bezvremena*
s prirodom prostora koji
postaje nova narav besprostora
pa Um ne ište sličnosti skitalačkih misli kako
bi barem u stvarnomu uzroku donosio
Umsku zbilju jer

On već jest Zbiljna trajna sličnost Sebi
s onim i od čega Jest
zbilja istog prauzroka
spoznatljivog u sebi mimo misaone
slike koje bi igrarije uma
pričavale iz događaja svijeta

-----

stoga vječno može li biti tek u
propadljivim tijelima
bivstvo je Duh i
s Umom u Duhu oduvijek Jedno
pa ovo pribrajanje u posljednjoj spoznaji
umnožava spoznajne slike
dovodeći ih do izvora u Umu
i svekoliko se pretače u izvor i uvir
u istodobno i *neprolazno a svršeno*

nu je li možda svijet bez prostora i vremena
samo je tu prisuće Svemirske duševnosti
pa *mi smo* taj prostor i to vrijeme
stoga i predmeti postaju dvojni

jer ih iluzija prostora odvaja
iluzija vremena obilježava
pa i mi postasmo osobne odvojenosti
uz odvojeni prostor i vrijeme
i uz puninu ljubavi koju objavljuje Krist
pa u mrkline kričim:

ne ne mogu ovdje više izdržati ni religiozni
ni božanski zakoni jerbo su izbljedjeli
i otplaviše putokazi kojim slijepci
vođahu slijepce

Stoga Tješitelj Duh Sveti
kojeg će Otac poslati u moje ime
On će vas podučiti svemu

u mrkline ječim:
Ljubav je prostor i sloboda su Ljubav
u prostoru i slobodi
poput pratvari namijenjeni čovjeku
ali čovjek poradi nemirne prirode
hrli prema budućnosti
kako bi samoprijevaru
odgađao

ta čovječe ulaziš na svijet kao čovjek i silaziš kao božanstvo
ulaziš kao rast
silaziš kao vrlina

iako trublje jerihonske iz grla svećeničkih
ne jenjavaju puhati / zrak pretakati u vibracije /
zamislite to čine za službe nebeske

eto naši prividi su jedine
istine o nama
pa ni znanje o tim prividima
nije osvjetljeno
sve je prepuno lučonoša a
nitko ne umije kazati tko
osvjetljava ovaj svijet

ili je zaživjela navika rukovati se u mraku
sunčati o polnoćnici u Herodovu vremenu
da bi postao

Ono iz sebe samoga
propjevao s mračnih glasnica
život vječni
na titrajima Uma

Tako odsjev u meni porastao je iznad mene
 /odvodi me / imenu iznad svakog imena / u Um
 nevremenit a svih vremena / ponestaje govor
 jerbo / On driješi okove misli mojih / **Žedna mi**
je duša Boga živog / i hrlim ususret svojih moći u
 sebi / Onomu koji je u meni a hoće puninu života /
 u darovanim jezicima kako Duh nadahnjuje*

(.../Hauwtis libens moristis antis hon vostiò
 biziteria sunt: izmos ei hastos rabilas
 wortast la rebite jante, va jastistest
~~hau~~ hunt: rubio ribo, ela rabila vera
 ma rabila: reutte hon arts et hon. Jost
 era vara, jost era hieresta, jir voura
 zisis, mastist hala. Vi estò ronta, v
 estost herante, est elabite jir bio
 of silnorr. Arr vio, arr bio, est lastio
 vo bino, jir estastos, vos lastia, jir
 hastia, zan sigiuorzia; zci, zci, zci
 bera, all sceria, ma hara vonn zderr,
 sor birra, all zdiria, jarr hirma br
 biss ster, e vosti, ho ronti, ma zto
 biss lanta, ho jivile, ellei, jiville hellei,
 brass, zaob, vosti jesusis zaav, za
 zauuo, hauuo matver bistastes ki
 traiendi st va raf rampido trendito
 hon, jor, jobr, borapordrans, voos
 Hario, lass. Hi jessusdiuss, est =
 tiò vourses, ma ellei, lauua, laua
 rubles, sutrost, hastio, basio, e
 trasto, con founia ma bubuji, ma
 trublionas ja vochio Jesuses. Jublato (...)

* U sedam dosadašnjih knjiga (*Kušaonica smisla; Inicijacije; Odgađanje spasa; Sjeme vre-
 mena; Djeca obećanja; Knjiga uzroka – knjiga posljedica; Ovisnici o očajanju*) s ovom,
 osmom, *U umu Um* dovršava se moje uporno traženje, zahtijevanje, iskanje punijih propit-
 kivanja, otežčelijih odgovora; a koji, ovdje, neobjašnjivo prelaze u 'govor zaumni'.

"I kad Pavao na njih položi ruke, side na njih Duh Sveti. Tada počnu govoriti tuđim jezici-
 ma i proricati..."

Sadržaj

UVODNA RIJEČ DON IVANA GRUBIŠIĆA	5
I. NAUČITELJI TIŠINE	9
II. GLASONOŠE PROTURJEČJA	19
III. ODRON BEZVREMENA	33
IV. OBLJETNIČARI PORAZA	59
V. PREDGROBNO ČUDILIŠTE	87
VI. TOČKE BESKRETNICE	99
VII. KLJUČARI OTJECANJA	109
VIII. NIJEMI PSALMIST	125

